Sweeney Todd

eller

Den djævelske barber i Fleet Street

Bibliotek 1800

Sweeney Todd

eller

Den djævelske barber i Fleet Street.

En gyserfortælling fra det gamle London,
bygget over virkelige begivenheder.

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af *Sweeney Todd* er oversat af Kim N. Jensen (1955–), efter en udgave fra Project Gutenberg Australia, som igen er baseret på en forkortet udgave fra midten af 1880'erne. Den originale tekst er public domain over hele verden.

Oversætteren har givet tilladelse til brug af hans oversættelse under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en over 100 år gammel tekst. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal derfor, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of *Sweeney Todd* is translated by Kim N. Jensen (1955–), based on an edition from Project Gutenberg Australia. The original text is public domain worldwide.

The translator has consented to the distribution and use of his translation under the Creative Commons license BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on a more than a hundred year old original. Norms and language were different then,*

and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

Udgiverens forord

Dette er ikke en oversættelse af den originale "*String of Pearls*", der udkom som en nærmest uendelig føljeton i *The People's Periodical and Library* i 1846-47. I slutningen af 1800-tallet besørgede to forlæggere af såkaldte "penny dreadfuls" og drengeblade to forkortede udgaver efter den oprindelige historie, nemlig hhv. *The String of Pearls, or Passages from the Life of Sweeny Todd, the Demon Barber*, som blev udgivet af Charles Fox i seks dele i *The Boy's Standard* for juni og juli 1885; og *Sweeney Todd the Barber of Fleet Street. A Thrilling Story of the Old City of London. Founded on Facts*, som blev udgivet A. Ritchie & Co. i Red Lion Court i London, antagelig omkring 1892. Det er lidt usikkert, hvilke af de to udgaver, der er grundlaget for den udgave, som i 2006 blev udgivet på Project Gutenberg Australias hjemmeside (og som efterfølgende har været basis for et hav af print-on-demand udgaver af skiftende kvalitet) – det har nemlig ikke været muligt at fremskaffe eksemplarer eller scans af hverken den ene eller den anden udgave, og tilrettelæggeren af den elektroniske udgave har ikke ulejliget sig med at angive bibliografiske oplysninger. Baseret på titlen, og på det faktum, at Ritchies udgave angives at være på netop 13 kapitler, antager jeg imidlertid, at det nok er den sandsynligste mulighed.

Den foreliggende oversættelse er baseret på den engelske tekst, der som nævnt fandtes hos Projekt Gutenberg Australia i

2007, da jeg besørgede oversættelsen – hvor den i øvrigt stadig er tilgængelig.

Denne forkortede udgave er knap så udpenslet voldsom som den originale version – bl.a. skærer Sweeney ikke halsen over på sine ofre, men har i stedet en snedig anordning på sin barberstol, som gør ham i stand til at vippe kunden bagover og ned i en dyb gang under stolen, hvorved han kan regne med, at den uheldige brækker halsen – eller i det mindste slår sig bevidstløs, så han kan efterfølgende kan gå ned og slå dem rigtigt ihjel i al ro og mag.

Omvendt er Sweeney dog endnu ikke udstyret med de "ædle motiver" – hævn for en uretfærdig dom og dommerens ran af hans hustru og datter – som nyere udgaver forsyner ham med. Den gamle Sweeney Todd her drives udelukkende af grådighed, og en almindelig afsky for menneskeheden som helhed og Londons indbyggere i særdeleshed.

Uanset alle undskyldninger, er *Sweeney Todd* en god historie, når man er til den slags – ellers havde den nok heller ikke overlevet i så mange år, med flere skuespiludgaver og filmatiseringer, hørespil, et par sange, en ballet (!) og endda adskillige musicalversioner, herunder ikke mindst den enormt succesrige udgave med musik af Stephen Sondheim – så rigtig god fornøjelse med denne udgave af **Sweeney Todd – den djævelske barber i Fleet Street**!

Kim N. Jensen

Kapitel 1

LYT! Den gamle St. Dunstan-kirke forkynder, at klokken er tolv, og knap er ekkoet af timeslagene ebbet ud, næppe er uret på Lincoln's Inn færdig med at slå det samme timeslag, før Bell Yard ved Temple Bar forvandles til ét uroligt røre af mennesker.

Hvilken løben af fødder, hvilken tale og latter, hvilken masen og skubben, og hvilke snedige manøvrer bruges der ikke af nogle af de stærkeste for at komme før de svagere!

Og de fleste kommer fra Lincoln's Inn, unge og gamle – flest af de førstnævnte ganske vist, men der kommer nu heller ikke så få fra de nærliggende, til juraen indviede, institutioner; Temple bidrager til antallet, og fra den fjernereliggende Gray's Inn kommer der også en pæn hob.

Er der da ildløs? Er der slagsmål? Eller sker der mon noget helt tredje, der er tilstrækkeligt ophidsende eller særegent til at kunne hidse de yngre medlemmer af sagførerstanden til en sådan grad af galskab? Nej, det er ikke noget af den slags, og der er heller ikke nogen fed sag under opsejling, som man skal ile for at sikre sig sin del i, og som i hænderne på en kløgtig jurist kunne komme til at kaste pænt af sig. Nej, dette oprør har udelukkende en fysisk årsag, og al dette leben og løben – al denne tumult – al denne masen og støden, latter og råben, skyldes udelukkende – at man kappes om, hvem der når først hen til mrs. Lovetts postejbageri!

Ja! På den venstre side af Bell Yard, på hjørnet af Carey Street fandtes på den tid, vi her fortæller om, et af de mest

berømmede udsalg af lamme- og flæske-postejer, London nogensinde har kunnet opvise. Høj og lav, rig og fattig, alle undte det deres søgning; dets berømmelse var spredt vidt og bredt; og det var alene fordi den første portion postejer blev serveret klokken tolv, at der var en sådan tilstrømning af personer fra den juridiske verden.

Deres berømmelse rakte vidt omkring. O, disse herlige, delikate postejer! De havde en duft, der ikke blev overgået af noget andet, og som andre postejbagere kun sjældent nåede; dejen var af en yderst delikat sammensætning, og blandede sig med aromaen fra en herlig sovs, der unddrager sig enhver beskrivelse; fedt og magert i en såre kunstnerisk sammenblanding.

Disken i Lovetts forretning var formet som en hestesko, og den yngre generation fra Temple og Lincoln's Inn havde for vane at sidde i en lang række omkring den, mens de indtog deres postejer og snakkede muntert om dette og hint.

Der fandtes skam også en fru Lovett; men så meget havde vor gunstige læser vel allerede gættet, for kun en kvindehånd kunne have stået bag fremstillingen af disse postejer – og denne kvinde var tilmed ung, trivelig og så godt ud. Ja, fru Lovett var netop sådan; og ethvert af de unge skud på sagførernes stamme lod sig charmere, mens han indtog sin postej, og frydede sig ved forestillingen om, at den søde fru Lovett havde lavet netop denne postej særligt til ham, og at skæbnen eller Forsynet havde sørget for, at den endte netop i hans hænder.

Og det var forunderligt at se, med hvilken upartiskhed og takt den smukke postejbagerske fordelte sine smil blandt sine beundrere, så ingen kunne sige, at han blev forfordelt, mens det

også omvendt ville være særdeles vanskeligt for nogen af dem at påstå, at han var den foretrukne.

Det var jo såre smukt, men samtidig irriterende for alle andre end fru Lovett, for hvis skyld de unge mænd lod sig opirre til en for hende særdeles indbringende kappestrid, fordi nogle af dem troede, at den der spiste flest postejer, sandsynligvis ville være den, der opnåede flest smil fra damen.

Nogle af hendes mest ivrige beundrere spiste af denne årsag så mange postejer, at de var nærved at revne. Men der *var* også andre, mænd med en mere filosofisk indstilling til tingene, som kun kom for postejernes skyld, og var fuldstændig ligeglade med mrs. Lovett.

De erklærede, at hendes smil var koldt og ubehageligt – at det kun var at se på hendes læber, og ikke kom fra sjælen – at det var en balletdansers stive smil, hvilket er et af de mindst muntre syn, man kan finde.

Så var der også nogle, som gik endnu videre, og som, skønt de indrømmede, at hendes postejer var fremragende og kom hver dag for at nyde dem, svor på, at mrs. Lovett havde en mørkere side, og at de tydeligt kunne se, hvilken simpel, overfladisk ting hendes lokkende blikke i virkeligheden var, og at der "lurede en djævel i hendes øje", som, hvis den endelig engang blev vækket, ville vise sig i stand til nogle ganske alvorlige ting, og måske ikke nemt lod sig undertrykke igen.

Men fem minutter over tolv var pladserne omkring mrs. Lovetts disk altså fyldte, og den krydrede damp fra de varme postejer bølgede duftende ud i Bell Yard, hvor den lod sig indsnuse af mangen en forbipasserende, sulten stakkel.

"Hør, Tobias Ragg," sagde en ung mand med munden fuld af postej, "Hvor har du været, efter at du forlod mr. Shaw? Jeg har ikke set dig i de sidste dage."

"Næh," sagde Tobias, "jeg har optaget en anden levevej; i stedet for at være sagfører og hjælpe til med at barbere klienterne vil jeg nu barbere sagførerne. En skinkepostej til en penny, hvis De vil være så venlig, mrs. Lovett. Åh! Hvad skulle vi dog gøre, hvis der ikke fandtes postejer som disse? Hva'beha'r, master Clift?"

"Ja, de *er* gode, det ved vi jo, Tobias. Men du vil altså være barber?"

"Ja, jeg er blevet ansat hos Sweeney Todd, barberen i Fleet Street, lige overfor St. Dunstans."

"Nej, det er du da vel ikke! Nå, men jeg skal til selskab her i aften, og skal følgelig både friseres og barberes. Jeg tror, jeg vil unde din mester min søgning." Tobias lagde munden tæt op til øret på den unge sagfører og hviskede: "Gør det ikke." Så lagde han sine fingre mod læberne og forsvandt. Da han lidt senere var på vej ind i barberforretningen, syntes han at han hørte en sær, skrigende lyd derinde fra. Instinktivt veg han et par skridt tilbage; så gik han atter fremad og ind i forretningen.

Det første der fangede hans opmærksomhed var en hat, der lå på et lille bord med en smuk spadserestok med guldhåndtag oven på.

Den stol, hvor kunderne sædvanligvis sad, når de lod sig barbere, var tom; Sweeney Todds ansigt viste sig netop i døren ud til baglokalet med det mest mærkværdigt gyselige udtryk.

"Nå, Tobias," sagde han, idet han kom ud, og gned sine store hænder mod hinanden, "nå, Tobias! Du kunne altså ikke

modstå postejbageriets fristelser?"

"Hvor ved han det fra?" tænkte Tobias. "Ja, sir, jeg har være i bageriet, men jeg blev der ikke ret længe."

"Hør, Tobias, det eneste, der kan undskylde dine forsinkelser, når du er ude i mit ærinde, er hvis du henter dig en af mrs. Lovetts postejer; dét vil jeg se gennem fingre med, så tænk ikke mere over det. Er de ikke rigtig lækre, Tobias?"

"Jo, mester, dét er de. – Men er der ikke en herre, der har glemt sin hat og sin stok?"

"Jo," sagde Sweeney Todd, "det har han."

Og i samme øjeblik løftede han stokken og gav Tobias et slag med den, der strakte ham til gulvet. "Anden lektion til Tobias Ragg, som skal lære ham at undlade at gøre bemærkninger om ting, der ikke kommer ham ved. Du kan tænke, hvad du lyster, Tobias Ragg, men du siger kun det højt, som jeg vil have."

"Jeg finder mig ikke i det," råbte drengen, "jeg vil ikke lade mig mishandle på den her måde; det si'r jeg Dem, Sweeney Todd, det vil jeg altså ikke."

"Så det vil du ikke? Har du da glemt din moder?"

"Du siger, du har magt over min moder; jeg ved ikke, hvilken slags magt det er, og jeg kan og vil ikke tro på det; jeg forlader pladsen, og så må der ske, hvad der vil. Jeg vil hellere stå til søs end at blive sådan et sted som det her."

"Åh, så det vil du. Jamen, i så fald, Tobias, må du og jeg hellere se at komme til en forståelse. Jeg skal sige dig, hvilken slags magt jeg har over din moder, og så vil du måske være tilfreds. Sidste vinter, da frosten havde varet ved i fulde atten uger, og du og din moder sultede, var hun ansat til at gøre rent hos mr. King i Temple, en koldhjertet, streng mand, der aldrig

tilgav nogen eller noget i hele sit liv, og heller aldrig vil komme til at gøre det."

"Det kan jeg godt huske," sagde Tobias, "vi manglede mad, og vi skyldte en hel guinea væk til husleje, men moder lånte pengene og betalte med dem, og så hun fik en ny stilling, der hvor hun er nu."

"Nå, det tror du? Huslejen blev ganske vist betalt; men, Tobias, min dreng, lad mig hviske dig et par ord i øret – hun tog en sølvkandelaber fra mr. Kings værelser for at kunne betale den. Jeg ved det. Jeg kan bevise det. Tænk over det, Tobias, og tag dig vel i agt."

"Hav medlidenhed med os," sagde drengen, "de ville slå myrde for det!"

"Myrde hende!" skreg Sweeney Todd, "ja, det ville de bestemt, de ville hænge hende – hænge hende, siger jeg; og tænk så på, at hvis du opfører dig sådan, at jeg bliver tvunget til at nævne dette her for nogen, så er det *dig*, der er din moders bøddel. Jeg kan lige så godt lade mig hverve til stedfortræder for bøddelen, og få det overstået med det samme."

"O rædsel!"

"Nå, det kan du ikke lide? Nej, det kan du vist slet ikke lide. Hold dig altså i ro og pas på, hvad du siger, så har du intet at frygte. Men tving mig ikke til at gøre noget, der vil være både forfærdeligt og afgørende."

"Jeg vil intet sige – jeg vil intet tænke!"

"Det var en god dreng! Tag nu og læg den hat og stokken ind i skabet derovre. Jeg vil gå ud en kort stund; hvis nogen kommer forbi, så sig til dem, at jeg er ude og ikke kommer tilbage den

næste time eller måske længere, og så kan du i mellemtiden passe forretningen."

Kapitel 2

På samme tid, som det foregående optrin fandt sted, kunne man se en høj, gentlemanagtigt udseende mand i selskab med en enorm New Foundland-hund på vej ned ad Fleet Street. Pludselig standsede han foran en barberforretning, og efter at have sagt et par ord til sin hund, der roligt satte sig ned uden for forretningen, gik han ind. Løjtnant Thornhill – for således hed han – var en modig mand, men selv om han var modig, blev han grebet af en vis følelse af ubehag, da han så barberen Sweeney Todd, der stod med løftet hånd, åbenbart i færd med at slå en dreng, der sad sammenkrøbet i hjørnet. Sweeney Todds rasende ansigtsudtryk var i dette øjeblik virkelig frastødende, men forandrede sig straks til et forekommende smil, da han så den fremmede.

"Barberes, sir. Javel, sir. Undskyld mig, sir. Jeg var netop i færd med at søge at overbevise denne unge mand om, hvor meget bedre det ville være for hans fremtidige velfærd, hvis han lagde sig efter mig, og helligede sine få fritimer til at læse i Bibelen. Vær så god at tage plads, sir."

Thornhill satte sig i en stor lænestol. Todd strøg barberkniven på strygeremmen, og rettede sine slangeagtige øjne mod kunden.

"Lige et øjeblik," sagde Todd med et mildt smil. "De ser godt nok solbrændt ud. Kommer De fra udlandet, sir?"

"Ja, jeg er netop ankommet fra Indien. De kunne vel for resten ikke fortælle mig, hvor jeg finder en herre ved navn

Oakley, en brillemager? Det skulle være et sted her i nabolaget. Jeg har en lille pakke, som det er blevet mig betroet at aflevere til en af hans familie."

Todds øjne glimtede.

"De kunne næppe have spurgt nogen bedre end mig. Jeg ved netop, hvor Oakley bor: det er henne i Fore Street, en lille forretning med to vinduer." Så vendte han sig mod drengen og sagde: "Jamen du godeste, Tobias, jeg havde næsten glemt dig. Her, min kære dreng, her har du to pence, gå du hen til mrs. Lovett og køb dig et par af hendes dejlige postejer. Du behøver ikke skynde dig. Tag du dig bare en halv times tid."

Drengen trak sig frygtsomt tilbage.

Thornhill mindede i en blid tone Sweeney Todd om, at han ønskede at blive barberet.

"Naturligvis, sir. Det skal ikke tage lang tid, så er Deres hage glat som en barnenumse. Men Deres skæg er meget kraftigt, ser jeg; jeg må hellere lige hente en anden kniv inde ved siden af."

Han forsvandt. Man hørte en svag knirken …

Stolen var tom.

Thornhill var forsvundet.

Så hørtes en høj gøen og skraben ved døren. Todd spejdede ud over forretningens vinduesskodder med et frygteligt ansigtsudtryk, og idet han opdagede hunden, greb han en svær knippel i den hensigt uden videre at slå den ned; men da han åbnede døren, blev han omgående løbet over ende af det ædle dyr, der sprang ind i butikken.

Hunden snusede rundt i alle hjørner og kroge, og satte så i et trist hyl. Todd, der i mellemtiden var kommet til sig selv,

vaklede rædselsslagen tilbage, da han så hunden tage Thornhills hat og hastigt forsvinde med den ud på gaden.

Kapitel 3

Morgengryet glimtede i masterne, på tovværket og sejlene på en flåde af fartøjer, der lå ud for Sheerness. To mænd lænede sig ud over falderebet på et stort koffardiskib, der netop havde gjort en handelsrejse på Indien. En af dem var skibets kaptajn, og den anden var en passager, oberst Jeffery, der agtede at gå fra borde netop denne morgen. De var optaget af en alvorlig samtale, og idet han skyggede for solen med hånden og kastede et blik ud over flodens overflade, sagde kaptajnen som svar på en eller anden bemærkning fra den anden:

"Jeg vil gå i land, så snart løjtnant Thornhill kommer om bord. Ja, jeg kalder ham løjtnant, skønt jeg ikke har nogen ret til det, for det var hans rang, dengang han var i hæren. Men han blev smidt ud for en duel med en højerestående officer."

"Hæren mistede en god officer ved den lejlighed," sagde den anden.

"Ja, det gjorde de. Jeg (... uhørligt ...) hvad der opholder ham. Han gik i land i går aftes, og han sagde, han ville lægge ind ved Temple-molen, fordi han havde et ærinde hos en eller anden dér i nærheden; bagefter skulle han ind til City i private forretninger, og så burde han jo komme tilbage hertil, ikke sandt?"

"Han kommer nu," sagde den anden.

"Hvorfor tror De det?"

"Jeg kan se hans hund. Se selv, lige der, den kommer svømmende hen imod skibet."

"Jeg kan da ikke forestille mig – jo, nu kan jeg godt se hunden – men hvor er Thornhill; der er heller ikke nogen båd at se? Jeg ved virkelig ikke, hvad dette skal betyde. Ved De hvad, jeg tror, der er noget, der ikke er, som det skal være. Hunden ser ud til at være udmattet."

Han råbte til mandskabet: "Giv lige mr. Thornhills hund en hånd!" Så vendte han sig mod den anden og sagde mere sagte: "Se, det er en hat, den har i flaben!"

Hunden var nu næsten fremme ved skibet; ved matrosernes hjælp kom den op på dækket, hvor den sank sammen, fuldstændig udmattet, men stadig med hatten i flaben.

Da dyret lå gispende på dækket, så matroserne forundrede på hinanden, og der var ingen tvivl hos dem om, at der måtte være tilstødt mr. Thornhill noget meget alvorligt.

"Jeg frygter," sagde kaptajnen, "hvad forklaringen på dette kan være. Hvad i alverden kan der være sket? Det er jo Thornhills hat, som Hector har i flaben. Giv straks hunden noget kød og vand – han ser ud til at være fuldstændig udmattet."

Hunden åd lidt af den mad, der blev sat for den; så tog den atter hatten i munden, stillede sig hen ved skibssiden og hylede ynkeligt ind mod land, lagde så hatten fra sig og gik hen til kaptajnen og trak ham i hans frakkeskøder.

"De forstår ham," sagde kaptajnen til passageren; "der må ganske sikkert være sket noget med mr. Thornhill, mon ikke hunden vil have mig til at følge med for at se, hvad det er?"

"Tror De? Det er en advarsel, hvis De har ret, som vi ikke kan sidde overhørig; hvis De vil følge med hunden, så tager jeg med

Dem. Der kan være mere i dette, end der umiddelbart møder øjet – se blot, hvor uroligt det stakkels dyr er."

Kaptajnen beordrede båden sat i vandet omgående, bemandet med fire gode roere, og satte straks kursen mod Temple, hvor Hectors herre havde sagt, han ville gå i land. Da det trofaste dyr så, hvilken retning båden tog, lagde han sig ned i bunden, fuldkommen tilfreds, og gav efter for trangen til en hvile, som han tydeligvis havde brug for.

Tidevandet var på vej ind, og en af de ting, der foruroligede kaptajnen, var netop, at Thornhill ikke havde taget tilfældet i agt og udnyttet det til at komme hurtigere om bord på skibet igen.

De nåede imidlertid snart Temple.

Hunden, der indtil da lod til at være faldet i søvn, sprang pludselig op, og idet han atter tog hatten i flaben, sprang han hurtigt i land, fulgt af kaptajnen og obersten. Hunden ledte dem hastigt på vej gennem Temple-kvarteret, idet den med beundringsværdig klogskab forstod at følge nøjagtig den vej, dens herre havde taget i retning af porten til Temple i Fleet Street, lige overfor Chancery Lane. Der fo'r den som en pil over gaden og standsede så med en lav knurren ved Sweeney Todds forretning, hvilket i nogen grad overraskede de to, der fulgte efter ham, og fik dem til at holde en kort rådslagning, før de fortsatte. Netop i dette øjeblik åbnede Todd pludselig døren og rettede et slag med en jernstang mod hunden, men denne undgik det adræt, og hvis døren ikke var blevet lukket i med det samme, ville den have fået Sweeney Todd til at fortryde sin gerning.

"Vi må undersøge dette nærmere," sagde kaptajnen; "der syntes at være en gensidig uvilje mellem denne mand og

hunden."

De ville gå ind i barberforretningen, men døren var lukket og slåen sat for indvendig.

Efter at de havde banket på gentagne gange, råbte Todd derinde fra: "Jeg lukker ikke op, så længe den hund er derude. Den må være gal, eller den bærer en eller anden form for nag til mig – jeg ved ikke, hvad det er og jeg er også ligeglad – men sådan er det, og det er alt, hvad jeg behøver at vide."

"Jeg skal nok sørge for, at hunden ikke gør Dem noget," sagde kaptajnen, "men luk den dør op, for vi vil ind, og det skal vi nok komme, enten med det gode eller det onde."

"Jeg tager Deres ord for det," sagde Sweeney Todd, "men pas på, at De kan holde det, for ellers vil jeg se at beskytte mig og slå dyret ned. Hvis De altså sætter pris på det, må De hellere holde fast på det."

Kaptajnen beroligede Hector, så godt han kunne, og bandt et tørklæde om halsen på det, så han kunne holde ham tilbage, hvorefter Todd, som åbenbart havde et eller andet middel til at se, hvad der foregik udenfor, åbnede døren og lod de to mænd komme ind.

"Klippes, friseres eller barberes? Jeg er til Deres tjeneste, hvem skal først til?"

Hunden stirrede stift på Todd og knurrede lavmælt.

"Det er en højst forunderlig ting," sagde kaptajnen, "men, ser De, dette er en meget klog hund, og han tilhører en af vore venner, som er forsvundet på uforklarlig vis."

"Nå, er han det," sagde Todd, "Tobias! Tobias!"

"Ja, sir?"

"Løb lige over til mr. Phillips i Cateaton Street og hent mig for en sixpence figner, og denne gang skal du ikke prøve at bilde mig ind, at jeg har glemt at give dig penge med ligesom sidst. Det har du gjort før, men du havde i virkeligheden ædt dem. Og når du kommer tilbage, er du nok så venlig at huske på de forretningsregler, jeg lærte dig i går."

"Javel," sagde drengen bævende; han var nu hunderæd for Sweeney Todd, og det med god grund efter den hårdhændede opdragelse, han havde modtaget fra dennes hånd; og af sted fo'r han.

"Nå, mine herrer," sagde Todd, "hvad kan jeg så gøre for Dem?"

"Vi vil gerne vide, om en herre, der lignede en flådeofficer skulle være kommet her forbi?"

"Ja-a – en nydelig herre, vejrbidt, med blå øjne og temmelig lyst hår."

"Ja, ja! Det er ham."

"Jo, han var her i forretningen, og jeg barberede ham og pudsede ham lidt op."

"Hvad mener De med *pudsede ham op*?"

"Åh, sådan børste støvet af ham og nette ham; han sagde han skulle videre op i byen, og spurgte mig om adressen på en vis mr. Oakley, en brillemager. Den fik han, og så gik han."

"Havde han denne hund med sig?"

"Han havde en hund med, men om det lige var den dér ved jeg ikke."

"Og andet ved De så ikke?"

"Aldrig har De sagt noget, der var mere sandt," sagde Sweeney Todd, idet han strøg en ragekniv blidt mod

strygeremmen med sin store, grove hånd.

Det var en vanskelig situation; kaptajnen så på oberst Jeffery, og obersten på kaptajnen i nogle øjeblikke i fuldstændig tavshed.

Hunden havde iagttaget dem alle under denne korte konversationen, og to eller tre gange havde den afbrudt dem med sært hyl.

"Jeg må sige Dem noget," sagde barberen; "hvis det udyr bliver her ret meget længere, så slår jeg den ihjel. Jeg hader hunde – afskyr dem; og jeg siger Dem igen, som jeg gjorde før, hvis De sætter nogen som helst pris på ham, så hold ham væk fra mig."

"De sagde før, at De havde oplyst den person, De beskriver, om hvor han kunne finde en brillemager ved navn Oakley. Vi ved tilfældigvis, at han netop søgte efter en sådan person, og vi vil derfor også opsøge denne Oakley og finde ud af, om han nogensinde nåede frem til ham."

"Det er i Fore Street – De kan ikke tage fejl."

Da hunden så, at de skulle til at forlade butikken, blev den rasende; og det var kun med den største vanskelighed, det lykkedes dem at trække den ud af forretningen. Det lykkedes den imidlertid at komme løs, og den pilede tilbage og satte sig udenfor Sweeney Todds dør og hylede på det mest ynkelige.

De havde ingen anden udvej end at forlade ham, idet de dog havde til hensigt at tage ham med, når de kom tilbage fra mr. Oakley; da de så sig tilbage, kunne de se, at Hector trak en større forsamling nysgerrige til omkring barberens dør. De fortsatte, indtil de nåede brillemageren. Der standsede de, for de erindrede pludselig, at den opgave, mr. Thornhill havde være

ude på, var af en højst delikat karakter, som bestemt ikke faldt let at udføre, og som sandsynligvis ikke måtte så meget som nævnes i mrs. Oakleys påhør.

"Lad os nu ikke gå overilet til værks," sagde obersten.

"Men hvad skal jeg da gøre? Jeg sejler i aften; i det mindste er jeg nødt til at føre mit skib videre til Liverpool."

"Så lad da helt være med at besøge Oakley lige nu; lad mig blive tilbage og undersøge sagerne roligt og i al hemmelighed."

"Min bekymring for Thornhill tillader mig det næsten ikke, men jeg tænker, jeg er nødt til det."

"De kan stole på mig. Men når jeg tænker på, hvor fast han var besluttet på at aflevere den besked, ville jeg mene, at vi straks burde gå ind til mr. Oakley. Men jeg frygter, at vi kunne komme til at kompromittere den unge dame – hun er jo hele sagen, og har allerede har mere end rigeligt af sine egne sorger at bære på, den stakkel – og det holder mig tilbage."

Efter yderligere samtale af en lignende natur, besluttede de, at dette ville være deres plan.

De gik tilbage ad samme vej, som de var kommet, og fandt, at Hector ikke var veget en tomme fra barberforretningens dør. Dér sad han med hatten ved siden af sig – fra tid til anden viste han en formidabel tandrække, når forbipasserende kom til at røre den – men hvordan skal man beskrive Sweeney Todds raseri over at finde sig således belejret?

Han frygtede, at ved først givne lejlighed, når en kunde åbnede døren, ville hunden fare ind og overfalde ham, men denne frygt forsvandt, da en ung modeherre kom ind fra Temple for at blive friseret, og hunden tillod ham at gå ind og ud uden at røre ham eller gøre noget forsøg på at følge ham.

Dette var dog trods alt noget, men om det også havde betydning for Sweeney Todds personlige sikkerhed, hvis han skulle vove sig udenfor, var jo en ganske anden sag.

Det var imidlertid et eksperiment, han nødvendigvis måtte prøve, og lidt senere mente han, at det måtte være tid til at forsøge det, og at det nok ville være bedst at gøre det, mens der var mange mennesker på gaden, for hvis hunden overfaldt ham, ville han have en undskyldning for at være så voldsom, som han fandt det nødvendigt og passende.

Det tog imidlertid nogen tid at samle mod til dette eksperiment, men endelig tog han sig sammen og gik hen mod døren, imens han sammenbidt fremmumlede en række grove eder. I hånden havde han en lang kniv, som han mente ville være et mere effektivt våben mod hundens tænder end den jernstand, han tidligere havde benyttet.

"Jeg håber, han vil overfalde mig," sagde Todd til sig selv, men Tobias, der var kommet tilbage fra den forretning, hvor de solgte tørrede figner, hørte ham, og efter at han for sig selv havde fremsat et fromt ønske om, at hunden faktisk ville æde Sweeney med hud og hår, sagde han højt:

"Men kære herre – dét ønsker De da ikke, er jeg ganske sikker på."

"Hvem har fortalt dig, hvad jeg ønsker eller ikke ønsker? Hold dine meninger for dig selv, Tobias, eller det bliver værst for dig selv, og også for din moder – husk det."

Drengen krympede sig. Han var rædselsslagen for, hvad Sweeney Todd kunne gøre hans moder. Det må han have været, ellers ville Tobias ikke krympe sig, som han gjorde.

Barberen gik forsigtigt ud af døren til sin forretning. Vi skal ikke påstå, at vi er i stand til at redegøre for, hvorfor det, der nu skete, var således, men da vi jo samvittighedsfuldt refererer, hvad der skete, kan vi blot berette, at Hector *ikke* fo'r over ham, men i stedet så op på Todd med et melankolsk og underkuet udtryk; så peb han ynkeligt, som ville han sige: "Giv mig min herre igen, og du vil få at se, at jeg ikke er hverken voldsom eller bærer nag."

Dette udtryk stod så klart aftegnet i dyrets træk, som havde det været i stand til at udtale ordene.

Det var bestemt ikke, hvad Sweeney Todd havde ventet. Han ville have været glad for en hvilken som helst undskyldning for at udøve en eller anden form for vold mod hunden, men han fik ingen, og idet han så sig omkring, var det tydeligt at se på folks ansigter, at det ikke ville være det meste velbetænkte i verden at behandle hunden på en måde, der blot lugtede af vold.

"Hvor er den hunds ejer?" var der en, der sagde.

"Ja, hvor mon?" sagde Todd; "det skulle ikke undre mig, om han var kommet ulykkeligt af dage!"

"Men jeg tror, gamle skægrager," råbte en dreng, "at hunden mener, der var dig, der sørgede for det."

De omkringstående lo, men barberen var på ingen måde rystet; han svarede kort:

"Såh, gør han det? Så tager han vist fejl."

Sweeney Todd havde ikke lyst til at rage uklar med nogen, så han vendte sig om og gik ind i forretningen igen. Han satte sig ned i det fjerneste hjørne fra døren og lagde sine senestærke arme over kors, stirrede stift på døren, og hvis man skulle dømme efter hans ansigtsudtryk, var hans tanker ikke af nogen

rar, forventningsfuld karakter, for nu og da forvred hans mund sig til et grin, som ingen ondskabsfuld dæmon ville have behøvet at skamme sig over.

Kapitel 4

I en net lille dagligstue bag brillemagerens forretning sad mr. Oakley og hans smukke datter Johanna; de havde tydeligvis talt om et pinefuldt emne.

"Kære fader," sagde pigen, "dine venlige ord var velmente, og det er mig til stor trøst at vide, at du ikke bebrejder mig noget, skønt jeg har fortalt dig, hvad jeg føler. Der er ankommet et skib fra Indien, og mit håb og frygt har gjort denne dag til den mest ulykkelige i mit liv indtil nu. Ikke engang for to år siden, da jeg skiltes fra Mark Ingestrie, følte jeg en sådan smerte som den, der nu opfylder mit hjerte, mens jeg ser dagen svinde hen og aftenen falde på, uden at jeg har hørt et ord fra ham."

Hendes fader prøvede at trøste hende, men hun græd så bitre tårer, som kun et hjerte som hendes kunne det, ved den dybe, bitre smertelige følelse af at være svigtet.

I dette øjeblik kom hendes moder ind.

"Hør, Johanna," sagde mrs. Oakley, "du ser så bleg og syg ud, at jeg vist bliver nødt til at tale med mr. Lupin om dig."

"Mr. Lupin, min kære," sagde brillemageren, "kan være en udmærket mand som præst betragtet, men jeg kan nu ikke se, hvad han kan gøre ved, at Johanna ser bleg ud."

"En troens mand, mr. Oakley, kan gøre noget ved alt og alle."

"Så må han da være den mest ulidelige personage i kristenheden; det undrer mig ikke, hvis han bliver smidt på porten i visse folks huse, som jeg har hørt, mr. Lupin er blevet."

"Hvis det skulle være sket, mr. Oakley, så er det kun noget, han glæder sig over. Mr. Lupin lider med glæde for troen, og hvis han skulle blive en martyr i morgen, er jeg ganske sikker på, at det ville glæde ham overordentligt."

"Men kæreste, jeg er ganske sikker på, at det ikke ville glæde ham halvt så meget, som det ville glæde mig."

"Jeg forstår, hvad det er De antyder, mr. Oakley: De så ham gerne myrdet for hans hellighed; men selv om De siger den slags ting ved Deres eget morgenbord, vil De nok ikke sige det samme til ham selv, når han kommer her til te i eftermiddag."

"Til te, mrs. Oakley! Har jeg ikke sagt igen og igen, at jeg ikke vil have den mand i mit hus?"

"Og har jeg ikke sagt mindst dobbelt så mange gange, at han skal komme til te, og nu har jeg inviteret ham, og det kan der ikke laves om på?"

"Men, mrs. Oakley ..."

Vi overlader her det lykkelige par til selv at afgøre deres strid, da Johanna har forladt dem for at gå op på sit værelse, fra hvilket der er en udmærket udsigt over gaden. Det var et gammeldags hus med en balkon ud til gaden, og idet hun stirrede sløvt ud over Fore Street, der dengang langt fra var så befærdet som den er nu, så hun en fremmed, der stod i en døråbning på den modsatte side af gaden og stirrede stift på huset, og som, da han fangede hendes blik, straks gik over og kastede et eller andet op på balkonen på første sal. Så tog han til huen og gik så hastigt ned ad gaden.

Det slog straks Johanna, at dette måske kunne være et sendebud fra ham, for hvis tilværelse og velfærd hun var så inderligt bekymret. Man kan altså ikke undre sig over, at hun

med navnet Mark Ingestrie på læberne fo'r ud på balkonen, ivrig efter at se, om det var rigtigt. Og det var da virkelig også tilfældet.

Da hun kom ud, fandt hun en lap papir, pakket om en sten for at give den tilstrækkelig vægt til med sikkerhed at kunne kastes op på balkonen. Dirrende af iver foldede hun papiret ud og læste følgende:

> Hvis De vil høre nyt om Mark Ingestrie, kom da til Temple Gardens en time før solnedgang, og frygt ikke for at tale med en mand, der holder en hvid rose i hånden.

"Han lever! Han lever!" skreg hun. "Han lever, og lykken vil atter indtage sin plads i mit bryst! Oh, nu bliver det dag, og solen forjager fortvivlelsens sorte midnat. Mark Ingestrie lever, og jeg kan endnu nå at blive lykkelig."

Derpå således forsøgte hun at fordrive de ængstelige timer til hun skulle gå til Temple Gardens; ind imellem havde hun held til at glemme, hvor lang tid, der endnu var til solnedgang, til andre tider følte hun det, som om hvert minut ganske urimeligt forlængede sig til ti gange dets sædvanlige længde, blot for at genere hende.

Hun havde lovet sig selv, at hun ville være ved Temple Gardens to timer før solnedgang i stedet for én, og det var hun. Hun så mere glad ud, end hun havde gjort i ugevis, da hun trippede ned ad trappen i sin faders hus, og forlod det gennem den private udgang bagtil uden at nogen bemærkede hende.

Da hun gik på den side af Fleet Street, hvor Sweeney Todds hus og forretning lå, fik en underlig følelse af nysgerrighed hende til at standse op et øjeblik og se på den melankolsk

udseende hund, der stod og bevogtede en hat uden for hans dør.

Det sorgfulde udtryk på hundens ansigt var ikke til at tage fejl af, og mens hun stod og stirrede, så hun forretningsdøren blive åbnet på klem og en luns kød blive kastet ud.

"Det er venlige folk," sagde hun, "hvem de så end er." Men da hun så hunden vende sig bort med væmmelse, og bemærkede, at der var et eller andet hvidt pulver på kødet, faldt det hende straks ind, at det måtte være forgiftet og beregnet på at slå det stakkels dyr ihjel.

Og da hun så Sweeney Todds rædselsfulde fjæs glane ud på hende fra den delvist åbnede dør, kunne hun ikke længe tvivle, for det ansigt var en garanti for en hvilken som helst grad af ondskab det skulle være.

Hun fortsatte med at gå med en gysen, lidet anende at denne hund kunne have noget at gøre med hendes skæbne eller de omstændigheder, der sammenlagt gav det resultat, der var hendes skæbne.

Der var endnu en hel time til tidspunktet for mødet, da hun nåede Temple Gardens, og idet hun til dels bebrejdede sig selv, at hun allerede var kommet så tidligt, skønt hun ikke for alverden ville have været andre steder, satte hun sig ned på en havebænk for at tænke på fortiden.

Kapitel 5

Da tiden var inden til, at mødet skulle finde sted, så Johanna sig uroligt om efter én, der ville syntes hende at være sandsynlig som en mand, Mark Ingestrie ville vælge som sin ven.

Hun vendte sig mod porten, for hun mente at høre den lukke, og der så hun en nydeligt udseende herre klædt i en kappe, der stod og så sig søgende omkring.

Hans øjne faldt på hende, og straks tog han en blomst frem, som han havde haft under kappen, og et øjeblik efter mødtes de.

"Jeg har den ære," sagde han, "at tale med miss Johanna Oakley?"

"Ja, og De er Mark Ingestries sendebud?"

"Jeg er stolt af at kunne sige, at jeg er den, der kommer for at bringe Dem nyt om Mark Ingestrie, men mindre glad ved at skulle meddele Dem, at jeg ikke er en budbringer, der kommer sendt af ham selv."

"De ser trist og alvorlig ud; nærmest som om De kommer for at fortælle, at der er sket noget frygteligt. Sig mig, at det ikke er sådan; tal til mig nu med det samme, eller mit hjerte vil briste!"

"Jeg beder Dem, frøken, tag det roligt!"

"Det kan jeg ikke – tør ikke, før De har sagt mig, at han lever. Fortæl mig, at Mark Ingestrie lever, så skal jeg være tålmodigheden selv; sig det, og De vil ikke høre så meget som en hvisken fra mig. Sig det straks – straks! Det er grusomt, grusomt, siger jeg Dem, at holde mig således på pinebænken!"

"Dette er et af de sørgeligste ærinder, jeg nogen sinde har været ude i," sagde den fremmede, idet han ledte Johanna hen til en bænk. "Husk, kære frøken, hvilke ulykkens og tilfældets skabninger vi mennesker er."

"Ikke mere – ikke mere!" skreg Johanna og slog hænderne sammen, "jeg ved allerede alt nu, og jeg er håbløst ulykkelig."

Hun skjulte ansigtet i hænderne; sorgen fik hendes skuldre til at skælve i gråd.

"Mark, Mark!" skreg hun, "du har forladt mig! Jeg ventede ikke dette – ikke *dette*! Oh, Himmel! Hvorfor har jeg levet længe nok til, at jeg kan være i stand til at høre sådanne forfærdelige nyheder? Tabt – tabt – alt er tabt! Gud i Himlen! Hvilket vildnis er verden nu blevet til for mig!"

"Lad mig bede Dem, frøken, om at dæmpe Deres sorg, og lytte til, hvad jeg har at fortælle Dem. For der er meget at høre, og meget at tænke over, og skønt jeg ikke, efter alt hvad jeg har hørt, alt hvad jeg har opdaget, tør sige, at Mark Ingestrie lever, tør jeg dog lige så lidt sige Dem, at han skulle være kommet af dage."

"Sig det igen – sig de ord en gang til! Så er der altså håb – oh, der er håb?"

"Ja, der er håb; og det er bedre, at De først har taget mod det stød, at han, som De så længselsfuldt har ventet, muligvis kan være død, og så bagefter, når De har hørt, hvad jeg har at fortælle Dem, vil kunne håbe, at dette ikke er tilfældet, frem for at De forventer Dem for meget og så får ødelagt Deres forventninger."

De satte sig begge på bænken; og mens Johanna stirrede intenst på hans ansigt, såre udtryksfuldt som det var, og opfyldt

af de ædleste og varmeste følelser, begyndte han at fortælle hende den række af begivenheder, som hun aldrig siden glemte, og som hun omfattede med så stor interesse.

"De må vide," sagde han, "at det, der i så høj grad opflammede Mark Ingestries fantasi, var dette: Der var kommet en mand til London med en vel begrundet og overmåde velskrevet rapport om, at der på en af de små øer i nærheden af det Indiske Ocean fandtes en flod, som aflejrede en enorm mængde guldstøv på sin vej mod havet. Han fortalte sin historie så fremragende, og så ud til at vide alt, hvad der var at vide om de omstændigheder, der var knyttet til den, at det var umuligt at nære tvivl om, hvorvidt det skulle være sandt. Det hele blev holdt hemmeligt; der blev holdt et møde mellem nogle indflydelsesrige personer – indflydelsesrige på grund af den mængde penge, de ejede. Blandt dem var én, der nærede de venligste følelser for Mark Ingestrie, og Mark kom derfor med til mødet sammen med denne ven, skønt han udmærket vidste, at han ikke havde midler til på nogen måde at tage del i affæren. Men han var ikke klar over, hvilke generøse hensigter hans ven havde, før han fik dem forklaret, og de bestod i dette: – Han, vennen, stillede de nødvendige midler til rådighed, for at man kunne drage ud på dette eventyr, og hvis Mark Ingestrie ville tage med ham, ville han dele udbyttet med ham, hvad det så end ville vise sig at være. For en ung mand som Ingestrie, der fuldstændig manglede midler, men var af et entusiastisk og let antændeligt temperament, var det, som De kan forestille Dem, et så fristende tilbud som noget. Han tog imod det med samme, og med den største iver.

Men det er fra en andens læber end mine, at De burde have hørt det, jeg nu fortæller. En herre, hvis navn var Thornhill, burde have fortalt Dem dette; af en eller anden grund synes han at være blevet forhindret, ellers ville De ikke være her nu og lytte til min fortælling, der rettelig burde komme fra hans læber.

De drog altså af sted på et skib, hvis færd skulle blive skæbnesvanger for dem – men jeg må ikke gå for hurtigt frem, lad mig blot fortsætte min beretning i den rette orden. Skibet bar navnet *The Star*; de, der var ombord, betragtede det som deres skæbnestjerne, hvilket de havde ret i, og det kunne også betragtes som deres onde stjerne, for så vidt som enden på det hele ikke bragte dem andet end skuffelser og bitterhed. Mark Ingestrie, har jeg hørt, var den mest forhåbningsfulde mand om bord. I sin fantasi kunne han allerede se sig selv på vej hjem med det samme fartøj, der nu var lastet til rælingen med den glimtende flods rige aflejringer. Og han forestillede sig, hvad han kunne gøre med al denne rigdom; jeg er ikke i tvivl om, at han ligesom så mange andre, der var med på dette eventyr, i fulde drag nød i fantasien at bruge al den rigdom, han ville komme hjem med – langt mere, end hvis han havde fået den i virkeligheden. Blandt eventyrerne var en vis Thornhill, der havde været løjtnant i den kongelige flåde, og mellem ham og den unge Ingestrie opstod et bemærkelsesværdigt venskab – et venskab så stærkt, at man næppe kan være i tvivl om, at de fortalte hinanden alle deres håb og al deres frygt. Hvis noget kunne bidrage til at slå tiden ihjel på sådan en lang og kedsommelig rejse, som eventyrerne var draget ud på, var det det frie og fortrolige samkvem mellem to beslægtede ånder som Thornhill og Mark Ingestrie.

De vil erindre Dem, miss Oakley, at jeg kun fortæller Dem, hvad jeg har kunnet stykke sammen af, hvad jeg har hørt fra forskellige andre, så det bliver til en sammenhængende beretning, som ikke er svær for Dem at forstå, for, som jeg tidligere sagde, jeg har aldrig mødt Mark Ingestrie, og jeg har kun i omkring fem minutter haft lejlighed til at se det fartøj, hvorpå han drog ud på sit farefulde eventyr – for farligt skulle det blive – til det Indiske Ocean. Det var fra Thornhill, jeg fik mine oplysninger, i løbet af de mange trættende og ensformige timer, det tog at rejse hjem fra Indien. Det lader til, at *The Star* nåede det Indiske Ocean uden at nogen ulykker eller forhindringer indtraf, og derefter videre til det område, hvor skatten skulle findes. Dér talte hun med et fartøj for hjemadgående fra Indien, ved navn *Neptun*. Det var aften, og solen var sunket bag horisonten. Himlen viste tegn på en storm i anmarch. Jeg var om bord på det indiske fartøj; jeg forventede dog ikke, at der skulle ske noget alvorligt, skønt vi forberedte os på hårdt vejr. Det skulle vise sig at være godt, vi gjorde det, for aldrig, selv ikke i den ældste sømands minde, havde en sådan storm hærget kysten. En rasende storm, som det var umuligt at modstå, drev os sydover; ved at tage enhver mulig forholdsregel lykkedes det os at slippe med kun ringe skader, men vi blev drevet mindst 200 engelske mil ud af kurs; og i stedet for at nå Kapstaden til den bestemte tid, befandt vi os nu meget langt øst for den. Det var netop da stormen, der varede tre nætter og to dage, begyndte at tage af, at vi så et svagt rødt lys ude i horisonten; og da det ikke var et sted på himlen, hvor man kunne forvente noget sådant – og vi jo heller ikke befandt os på en breddegrad, hvor man kunne vente at se elektriske

fænomener som nordlys – satte vi kurs imod det, idet vi gættede os til dét, der senere viste sig at være ganske korrekt."

"Et brændende skib!" sagde Johanna.

"Det var det."

"Oh ve! Jeg kunne gætte det. Lige fra begyndelsen har jeg haft denne forfærdelige tanke."

"Men hvordan vidste De," vedblev Johanna, idet hun slog hænderne sammen, og hendes blege ansigt forrådte den dybe interesse, hvormed hun tog del i fortællingen, "hvordan vidste De, at det var *The Star*. Kunne det ikke lige så godt have været et andet ulykkeligt skib, der mødte så forfærdelig en skæbne?"

"Det skal jeg fortælle Dem. Kaptajnen på ostindiafareren havde stedse kikkerten for øjet, og sagde til mig: "Der flyder noget vraggods, og der er et eller andet, der hænger ved det; jeg ved ikke om der er et menneske, men efter hvad jeg kan se, lader det til at være hovedet af en hund." Jeg så gennem kikkerten, og fik øje på den samme genstand; da vi kom nærmere, kunne vi se, at det var et større stykke vraggods, hvortil en hund og et menneske klyngede sig med alle de midler, desperationen giver én i hænde.

Ti minutter senere havde vi dem om bord på fartøjet – manden var løjtnant Thornhill, som jeg tidligere har nævnt, og hunden var hans. Han fortalte os, at skibet, vi havde set brænde, var *The Star,* som aldrig var nået frem til sin destination, og at han mente, at alle undtagen ham selv og hunden var gået til grunde, for skønt en af bådene var blevet sat i vandet, havde man i desperation styrtet sig hovedkulds i den, så den var gået under og alle var omkommet. Han fortalte kaptajnen og mig, hvad der havde været formålet med *The Star*s

rejse, og alt det andet, som jeg allerede har fortalt Dem. Under en nattevagt sagde han til mig: "Jeg har en meget sørgelig mission at udføre, når jeg kommer til London. Om bord på vort skib var en ung mand ved navn Mark Ingestrie; kort før skibet, hvor vi var ombord, gik under, bad han mig om at sætte mig i forbindelse med en ung pige ved navn Johanna Oakley, datter af en brillemager i London, hvis jeg skulle overleve og han ikke. Han følte så stærkt, at hans undergang var nær, at han gav mig en perlekæde, som jeg skulle give til hende i hans navn; hvor han havde fået dem fra, aner jeg ikke. De er umådeligt værdifulde. Mr. Thornhill viste mig perlerne, der var af forskellig størrelse; groft sammenføjede, men af stor værdi; og da vi nåede Themsen, hvilket kun er tre dage siden, forlod han os sammen med sin hund og medbringende perlekæden, for at finde ud af, hvor De bor."

"Oh, men han kom aldrig."

"Nej, og efter alt, hvad vi har kunnet opspore, er han forsvundet et sted omkring Fleet Street. Vi kan følge ham fra landingspladsen ved Temple til en barber ved navn Sweeney Todd, men derefter er der ingen oplysninger at få."

"Nådige Himmel!"

"Hvad der gør hele affæren endnu mere mærkværdig er, at der tilsyneladende ikke findes nogen ting, der kan få Thornhills hund til at forlade stedet."

"Min herre, jeg takker Dem for Deres venlighed. Jeg vil gå hjem, og bede Himlen om at skænke mig styrke til bevare mit hjerte mod denne sørgelige lidelse."

Johanna var taknemmelig for at kunne støtte sig til oberstens arm på vejen hjem.

Da de kom forbi barberens forretning, så de til deres overraskelse, at hunden og hatten var borte.

Kapitel 6

Det er mørk aften, og en mand, en af de mest kendte diamantslibere i London, men dog beskeden og sparsommelig selv om han er rig, er ved at sætte skodderne for vinduerne i sin forretning.

Denne diamantsliber er en gammel mand; hans sparsomme hår er hvidt, og hans hænder ryster, da han lukker beslagene, og så igen og igen mærker efter og rusker i hver enkelt skodde for at være sikker på, at hans forretning er forsvarligt lukket for natten.

Hans forretning ligger i Moorfield, dengang et sted, hvor der kom mange opkøbere af guld, sølv og ædelsten. Han skulle netop til at gå ind ad døren til forretningen, da en høj, klodset udseende mand kom hen til ham. Denne mand bar en trekantet hat, der var meget for lille til ham, balancerende på toppen af det store, hæsligt udseende hoved, mens den frakke, han havde på, var så vid, at der kunne være blevet to frakker af almindelig størrelse ud af den.

Vore læsere vil ikke have svært ved at genkende Sweeney Todd, og det var med god grund, at den gamle diamantsliber fo'r sammen ved synet af en så utiltalende personage, der tiltalte ham:

"De handler med ædelsten?"

"Det gør jeg," lød svaret, "men det noget sent. Vil De købe?"

"Nej, jeg vil sælge."

"Åh, det er nok ikke noget for mig. Hvis det er rubiner, er de ikke noget værd for tiden."

"Jeg har kun perler at sælge," sagde Sweeney Todd. "Jeg beholder selv mine diamanter, mine granater, topaser, brillanter, smaragder og rubiner."

"De gør Fanden, gør De! De har vel slet ikke nogen? – Hør, jeg er for gammel til at lave sjov med, og jeg vil gerne snart have aftensmad."

"Se dog blot på mine perler."

"Ikke nu i aften."

"Nå, men så vil jeg gå til mr. Coventry; han vil nok handle med mig."

Diamantsliberen tøvede.

"Stands," sagde han; "hvad skal det gøre godt for at gå til mr. Coventry? Han har ikke råd til at købe noget, som jeg kan betale dig kontant for på stedet. Kom ind, kom ind; jeg vil da i hvert tilfælde se, hvad det er De har at sælge."

Således opmuntret gik Sweeney Todd ind i den lille, lavloftede, mørke forretning, og da diamantsliberen havde hentet et lys og sikret sig, at kunden befandt sig på den anden side af disken, tog han sine briller på og sagde:

"Nuvel, min herre, hvor er så Deres perler?"

"Her," sagde Sweeney Todd, idet han lagde en kæde med 24 perler foran diamantsliberen.

Den gamle mands øjne spiledes vidt op, og han skubbede brillerne op i panden, idet han stirrede Sweeney Todd ind ansigtet med utilsløret forbløffelse. Så kom brillerne ned på plads igen, og han tog perlekæden op og undersøgte hastigt hver enkelt af dem, hvorpå han udbrød:

"Ægte, ægte, ved Gud i Himlen! Alle sammen ægte."

Så skubbede han atter briller op i panden, og stirrede længe på Sweeney Todd.

"Jeg ved godt, de er ægte," sagde denne. "Vil De handle med mig eller ej?"

"Om jeg vil handle med Dem? Ja; men jeg er jo ikke ganske sikker på, at de nu også *er* ægte. Lad mig se engang til. Åh ja, nu kan jeg se det, falsknerier; men så glimrende udført, at jeg vil give dem 50 pund for dem, blot for deres mærkværdighed."

"Jeg holder selv meget af kuriositeter," sagde Sweeney Todd, "og hvis de ikke er ægte, vil jeg beholde dem; jeg kan altid bruge dem som en gave til et barn eller sådan noget."

"Hvad, give dem til et barn! De må jo være gal – jeg mener, ikke gal, men ganske sikkert ubetænksom. Lad mig nu se, jo, jeg vil give Dem 100 pund for dem."

"Hør," sagde Sweeney Todd, "jeg har hverken lyst eller tid til at stå her og prutte med Dem. Jeg ved udmærket, hvad perlerne er værd, og jeg vil sælge dem til Dem ganske almindeligt og forretningsmæssigt, og til en pris, der tillader Dem at hente en ganske net fortjeneste."

"Hvad forstår De ved en net fortjeneste?"

"Perlerne er 12.000 pund værd, og jeg vil lade Dem få dem for 10.000. Hvad mener De om det tilbud? – Hvad var det for en mærkelig lyd."

"Åh, det var bare mig, der lo. Hør, min ven, siden De nu kender værdien af Deres perler, og dette er en ganske almindelig forretningsmæssig transaktion, så lad os sige, at jeg kan finde en kunde, der vil give mig 9.000 pund for dem, og i så fald vil jeg ikke have noget imod at give Dem 8.000."

"Så giv mig de 8.000," sagde Sweeney Todd.

"Stop nu lige lidt; der er nogle temmelig vigtige ting, vi må tage med i betragtning. De må vide, min ven, at en perlekæde af en sådan værdi ikke bare bliver købt som et almindeligt gammelt stykke sølvtøj fra hvemsomhelst, der kommer forbi med det. En kæde af perler som disse er ligesom et hus, et gods, og når den slags skifter hænder, må sælgeren kunne forklare, hvordan han har fået fat i dem, og bevise, at han har ret til at sælge dem."

"Pyt!" sagde Sweeney Todd, "hvem skulle stille spørgsmål til Dem; De er jo velkendt indenfor Deres næringsvej, og handler med sådanne ting hele tiden?"

"Det kan alt sammen være udmærket, men jeg kan ikke se, hvorfor jeg skulle give Dem den fulde pris for en vare, hvis jeg ikke ved, hvordan De er kommet til den."

"Med andre ord, De mener, at De er ligeglad med, hvordan jeg har fået fat i dem, hvis jeg vil sælge dem til Dem til hælerpris, men hvis jeg vil have deres virkelige værdi, er De mere vanskelig?"

"Min herre, De kan slutte Dem til, hvad De har lyst til. Bevis mig, at De har ret til at sælge disse perler, og De behøver ikke lede mere efter en køber."

"Det har jeg ikke lyst til at ulejlige mig med, så jeg vil ønske Dem god nat, og hvis De en anden gang vil købe perler, vil jeg råde Dem til ikke at være så vidunderligt nøjeregnende med, hvor De får dem fra."

Sweeney Todd tog et par skridt hen mod døren, men diamantsliberen var ikke indstillet på at give slip på ham så nemt, så han sprang over disken med en adræthed, man ikke

skulle have forventet af en mand i hans alder, og var henne ved døren på et øjeblik, idet han råbte af sine lungers fulde kraft:

"Stop tyven! Stop tyven! Stop ham! Han er der! Den store fyr med den trekantede hat! Stop tyven! Stop tyven!"

Disse råb, der blev udstødt med stor voldsomhed, kunne ikke forblive uden virkning, men vækkede hele nabolaget, og før Sweeney Todd var nået mange meter ned at gaden gjorde en mand forsøg på at gribe ham, men blev slået tilbage af et så voldsomt slag i ansigtet, at en anden, der var nået halvvejs over gaden med det samme formål, vendte om, idet han fandt, at det næppe var umagen værd at risikere liv og lemmer blot for at pågribe en forbryder til offentlighedens bedste. Da han således var sluppet af med sine forfølgere, så Sweeney Todd – med en fast beslutning om en dag at komme tilbage og slå den gamle diamantsliber ihjel – sig ængsteligt om efter en sidegade, han kunne skjule sig i for at komme ud af syne for de mange forfølgere, der nu ganske sikkert ville falde over ham, hvor de traf på ham. Hans manglende viden om lokaliteterne var ham til stor hindring, for hans store skræk var, at han forvildede sig ind i en blindgyde, hvor han ville være fanget og overladt til sine forfølgeres nåde og unåde. Han fo'r af sted med stor fart, men det var ganske forbløffende at se, hvordan den lille, gamle diamantsliber jagtede ham, sakkede lidt bagud fra tid til anden, men aldrig stoppede for lige at få vejret, som man siger, men derimod løb videre og satte det ene ben foran det andet på en så vidunderlig måde, især når man betænkte, at han var så gammel og tilsyneladende ellers ude af stand til at gennemføre nogen voldsomme aktiviteter. Én ting kunne han imidlertid ikke blive ved med, og det var at råbe "Stop tyven!" for han

havde tabt vejret, og var ganske ude af stand til at ytre noget som helst. Hvor længe han ville have fortsat denne jagt er vel tvivlsomt, men der blev sat en brat stopper for hans løb, idet han snublede over en sten, der stak op mellem de andre i fortovet, og faldt så lang han var ned i en kældergang, der stod åben. Men der var andre end den lille gamle diamantsliber, der havde taget jagten op, og Sweeney Todd var hårdt presset; og, skønt han løb meget hurtigt, skete der det irriterende, at der på grund af råbene og skrigene fra hans forfølgere hele tiden var nye, friske og energiske forfølgere, der tog jagten op, og stadig kom nærmere. Han styrtede videre, det bedste han havde lært, slog enhver ned, der stod i vejen for ham, indtil der til sidst var mange, der ellers godt kunne have indhentet ham, som opgav jagten, fordi de ikke havde lyst til at opleve sådan et slag, som hans store næver så ud til at være i stand til at bibringe dem. Han bed tænderne sammen, og hans åndedræt blev kort og anstrengt.

Råbet "Stop tyven!" genlød stadig i hans øren, og han fo'r videre, stønnende ved anstrengelsen, indtil han hørte en mand bag sig sige:

"Drej ind i den anden sidegade til højre, så vil du være i sikkerhed. Jeg vil følge dig. De skal ikke nappe dig, hvis jeg kan gøre noget ved det."

Sweeney Todd havde ikke megen tiltro til den menneskelige natur – hvorfor skulle han også have det – men stakåndet og udmattet som han var, bød han enhver stemme, der talte til ham i et venligt tonefald, velkommen, og uden at tænke nærmere over det ilede han ned ad den anden sidegade på højre hånd.

Kapitel 7

I løbet af få øjeblikke fandt Sweeney Todd ud af, at denne gade ikke havde nogen udgang, og derfor ikke afgav nogen flugtmuligheder, men han sluttede umiddelbart, at der måtte være mere ved den, end der umiddelbart mødte øjet, og idet han kastede et stjålent blik i den retning, hvorfra han var kommet, lagde han hånden på en dør lige der, hvor han stod. Døren gav efter, og Sweeney Todd, der mente at høre støj i gaden, fo'r ind og lukkede døren bag sig, hvorpå han, ligegyldig for konsekvenserne, gik videre til enden af en lang, snavset gang, skubbede endnu en dør op, gik ned ad en kort trappe, som han næppe var nået til enden af, før den dør, der var neden for trappen blev åbnet af en eller anden, og han pludselig befandt sig i selskab med en flok mænd, der sad rundt om et stort bord.

Øjeblikkelig vendte alles øjne sig mod Sweeney Todd, som var ganske uforberedt på dette sceneri, og i et kort øjeblik vidste han ikke, hvad han skulle sige; men da ubeslutsomhed ikke var et af Sweeney Todds karaktertræk, gik han straks hen til bordet og satte sig ned. De forsamlede personer – mere end en snes i tallet – røbede en vis overraskelse, men samtalen, der var i fuld gang, da han kom ind, lod ikke til at standse af den grund. De nærmeste stirrede stift på ham, men ingen tiltalte ham i nogle minutter, og Sweeney Todd så sig omkring for at finde ud af, hvordan hans stilling var – skønt der nu ikke kunne herske megen tvivl om de tilstedeværende personers karakter.

Deres udseende stemte ganske overens med deres professioner; der var alle arter af de værste udskud til stede, bestemt ikke nogen pryd for menneskeheden, men tværtimod de mest desperate personager, der var at finde i London. Sweeney Todd så sig omkring, og bemærkede straks den desperate natur hos den forsamling, han havde maset sig ind i. De var klædt på mange forskellige måder, nogle på by-manér, andre mere muntert og nogle halvvejs militært; ikke så få af dem lignede bønder, men over dem alle lå der et præg af lømmelagtig nonchalance, hos nogle blandet med brutalitet.

"Ven," sagde en af dem, der sad i nærheden af ham, "hvordan er du kommet her; kender nogen af os dig?"

"Jeg kom her, fordi jeg fandt den åbne dør, og nogen fortalte mig, at jeg skulle gå herind, da jeg blev forfulgt."

"Jeg ved godt, hvad det vil sige at være forfulgt," svarede manden, "men jeg kender ikke noget til dig."

"Det er nu slet ikke så mærkeligt," sagde Sweeney, "da vi aldrig har set hinanden før, men det betyder nu ingenting. Jeg er i vanskeligheder, og det bedste en mand så kan gøre, er vel at prøve at flygte for følgerne?"

"Det kan være, men det er ikke nogen grund til, at han skulle komme her hen; dette er et sted, hvor frie venner mødes, som kender og hjælper hinanden."

"Og en sådan er jeg villig til at blive, men jeg er jo nødt til at begynde et sted. Jeg kan ikke blive indviet uden at have nogen til at indføre mig. Jeg har søgt beskyttelse, og jeg har fundet den; hvis nogen har nogen indvendinger imod, at jeg bliver her længere, vil jeg gå igen."

"Nej, nej," sagde en høj mand på den anden side af bordet. "Jeg har hørt, hvad du har at sige, og sædvanligvis tillader vi jo rigtig nok ikke den slags; du er kommet her uindbudt, og nu må vi have en forklaring – vor egen sikkerhed kan afhænge af det; og i alle tilfælde har vi vores skikke, og de skal overholdes."

"Og hvilke skikke er så det?" spurgte Todd.

"Kun dette: Du skal svare på de spørgsmål, vi stiller dig, og du skal svare sandfærdigt."

"Sig frem," sagde Todd, "og jeg vil svare på alt, hvad I spørger om, hvis det overhovedet er mig muligt."

"Vi skal ikke stille for store krav, stol på det: Hvem er du?"

"Oprigtig talt," sagde Todd, "det er et spørgsmål, jeg ikke har lyst til at besvare, og jeg tror heller ikke, I burde stille det. Det falder mig ubelejligt at nævne mit navn – I må springe det spørgsmål over."

"Vil vi det?" spurgte udspørgeren de omkringsiddende, og efter at have kastet et blik rundt på dem, fortsatte han lidt efter:

"Udmærket, vi springer det over, det er unødvendigt. Men du må fortælle os, hvad du er – lommetyv, stimand eller hvad?"

"Jeg er intet af den slags."

"Så fortæl os det med dine egne ord," sagde man, "og vær ærlig overfor os. Hvad er du?"

"Jeg fremstiller kunstige perler – eller falske perler, hvad I måtte foretrække at kalde det."

"Fremstiller falske perler! Det kunne jo være en ærlig levevej, så vidt vi ved, og det er næppe et gyldigt pas til vores hus, min ven!"

"Det kan være, hvad det vil," svarede Todd, "men jeg gad nok se den, der er min lige i den bestilling. Jeg har lavet perler, der

kunne passere for ægte hos næsten enhver ædelstensopkøber, og hos næsten enhver adelsmand."

"Jeg tror, jeg begynder at forstå dig, min ven; men jeg ville gerne have en eller anden form for bevis for din påstand; det kan jo være, du stikker os en god historie ud, som slet ikke er sand. Man skal ikke tage os ved næsen, og vi skal vide at tage hævn, hvis det skulle ske."

"Det er rigtigt," sagde en barsk stemme nede fra den anden ende af bordet, og det blev gentaget fra den ene til den anden langs hele bordet.

"Beviser! Beviser! Beviser!" lød det nu fra alle hjørner af værelset.

"Mine venner," sagde Sweeney Todd, idet han rejste sig og gik hen til bordet, greb ind på brystet af sin frakke og trak kæden med de 24 perler frem, "vis mig den, der kan lave en kunstig perlekæde som denne; dem har jeg lavet, og jeg vædder en hvilken som helst rimelig sum på, at I ikke kan finde én, der kan overgå mig på det område."

"Giv mig dem," sagde manden.

Sweeney Todd smed ligegyldig perlerne på bordet, og sagde så:

"Værs'go, se nøje på dem, det kan de sagtens tåle, og selv om der skulle være en iblandt jer, der kender til den slags varer, kan jeg ikke tro, at nogen skulle kunne skelne dem fra ægte perler, hvis I ikke havde fået det at vide."

"Jo, vi ved skam udmærket," sagde manden, "hvad det er for noget; vi har af og til en god perlekæde eller to ved hånden, og det hjælper os med at vurdere dem her. – Ja, det er sandelig en god efterligning."

"Lad mig se den," sagde en fedladen mand, "jeg er opvokset hos en juveler, ja, jeg kunne gerne sige født og båren, men jeg kunne ikke holde mig til faget; der er jo ingen, der holder af at arbejde år ud og år ind for små penge, og der var jo heller ikke meget sjov med tøserne. Giv mig den, siger jeg!"

"Nå," sagde Todd, "hvis du eller nogen anden nogen sinde har lavet så god en efterligning, vil jeg æde hele kæden; da jeg ved, at der bruges gift ved fremstillingen, er det ikke noget, jeg ville glæde mig til."

"Bestemt ikke," sagde den store mand, "bestemt ikke, men kom nu med dem, så jeg fortælle jer alt om dem."

Han fik overladt perlerne; og Sweeney Todd fik nogle bange anelser angående sin værdifulde skat, men han viste dem ikke. I stedet vendte han sig til den mand, der sad ved siden af ham og sagde:

"Hvis han kan skelne ægte perler fra disse, ved han mere, end jeg tror han gør; jeg har selv ofte haft ægte perler mellem hænderne."

"Og jeg tænker," sagde manden, "at du også har prøvet nummeret med at bytte dem ud med hinanden til dine tillidsfulde kunder?"

"Ja, ja, det er tricket, det kan jeg godt se," sagde en anden mand og blinkede til den første, "og et rigtig godt ét. Jeg har set det med diamanter."

"Ja, men aldrig med perler; men der er visse næringsveje, hvor det er godt at kunne."

"Det er rigtigt."

Den fede mand undersøgte nu nøje perlerne, lagde dem ned på bordet, og stirrede stift på dem.

"Der kan du se, jeg sagde jo, jeg kunne narre dig. Du er ikke så god en kender, at du ville have vidst andet end at de er ægte, hvis du ikke havde fået at vide, at de er falske."

"Jeg må indrømme, at du har lavet de bedste efterligninger, jeg nogensinde har set. Du skulle kunne lave dig en god formue på et par år eller tre – en rigtig pæn formue!"

"Det er rigtigt, hvis det ikke var for én ting."

"Og hvad er så det?"

"Besværet," sagde Todd, "med at få dem afsat. Hvis man forlanger mindre end deres værdi som virkelige perler, er man mistænkelig, og man løber risikoen for at miste dem, og måske ligefrem blive stillet for en dommer."

"Sandt nok; men der er jo en risiko ved alting; vi løber alle en risiko nu og da – men fortjenesten er vel fin!"

"Det er meget muligt," sagde Todd, "men dette her er særlig farligt. Jeg har ikke mulighed for at blive introduceret i adelskredse, og hvis jeg havde, ville man have sine tvivl om min person, for de ville sige, at en almindelig arbejder ikke kan være kommet til sådanne kostbarheder på ærlig vis, og så må jeg jo brygge en eller anden fantasifuld historie sammen."

"Ha!–ha!–ha!"

"Nå ja, men så kan du vel gå til en guldsmed med dem."

"Nej, der er ikke mange af dem, der ville købe dem, de gør ikke i den slags, siger de; for øvrigt har jeg været hos et par stykker, og også hos en diamantsliber, men han var ikke så nem at narre."

"Har du da forsøgt det?"

"Det gjorde jeg, og jeg måtte tage benene på nakken for at slippe væk; jeg blev forfulgt af en mængde, der brugte benene

det bedste de havde lært, og jeg var lige ved at tro, jeg var blevet nappet, men jeg var heldig og slap fra dem, da jeg fik at vide, jeg skulle dreje op i denne gyde; og så endte jeg her."

"Det var tæt på, hva'?" sagde én.

"Ja, det var det," svarede Sweeney, idet han tog perlekæden op og stak den tilbage i inderlommen og fortsatte med at samtale med de omkringsiddende.

Stemningen var nu blevet roligere, enhver vendte tilbage til sine sædvanlige gøremål, og ingen lagde mere særligt mærke til Sweeney. Der var drikkevarer på bordet, og enhver tog for sig. Sweeney fik også noget, og tog den forholdsregel at tømme sine lommer for øjnene af hele selskabet og dele ud af sine penge som betaling for at være der. Dette viste sig at være en klog fremgangsmåde, og de drak alle på hans held og alle var gode venner. Sweeney var imidlertid opsat på at komme ud igen så hurtigt han kunne, og så mere end én gang i retning af døren; men han mærkede, at der blev holdt øje med ham og vovede ikke at foretage sig noget, der kunne vække mistanke, eller han risikerede at alt, hvad han havde opnået, ville være tabt. At miste den dyrebare skat, han havde i sin besiddelse, ville gøre ham vanvittig; det var lykkedes ham på beundringsværdig vis at få dem til at tro, at hvad han viste dem blot var et falskneri; men han vidste selv, at de var ægte, og at en vag følelse af at være blevet snydt måske alligevel hang i luften, så at hans mindste mistænkelige bevægelse ville blive opdaget, og en eller anden ville gøre et desperat forsøg på at få ham til at give kæden fra sig. Han måtte ligefrem øve vold på sig selv for at lytte til deres konversation og lade som om, han var interesseret i deres forskellige foretagender.

"Nå," sagde en af de nærmestsiddende, "jeg vil snart tage ud på landevejen nordpå."

"Er der noget at hente der?"

"Ikke meget; alligevel skal jeg ikke klage. Men de sidste tre uger har det bedste, jeg har kunnet få fat på, været et par ågerkarle."

"Nå, det er da vel ikke så ringe."

"Nah. Den sidste fyr, jeg holdt op, var en værre tølper af en londoner; han lignede en ægte Don, sidste mode! Men Gudfader, da jeg fik ham kigget efter, fandt jeg ikke så meget, at det kunne holde mig gående 24 miles på landevejen."

Samtalen omkring bordet fortsatte, enhver snakkede om sine egne bedrifter, der ufravigeligt var en eller anden form for nedrighed eller udplyndring, som oftest ledsaget af voldsomheder; nogle af dem var røvere, der slog folk ned på gaden ved nattetide eller indbrudstyve; faktisk var der repræsentanter for enhver form for forbrydelse, man kunne forestille sig. Stedet var virkelig et samlingssted for tyve, lommetyve, stratenrøvere, stimænd og indbrudstyve på ethvert niveau og af enhver slags – en frygtindgydende forsamling af mænd af den mest beslutsomme og hensynsløse slags. Sweeney Todd kunne ikke regne ud, hvornår det var passende at rejse sig og gå, skønt det efterhånden var blevet meget sent, og han gerne ville se at komme sikkert ud af den hule, han var havnet i. Men hvordan han skulle gøre det, var ham et endnu uløst problem.

"Hvad er klokken?" spurgte han manden, der sad ved siden af ham.

"Lige over midnat," lød svaret.

"Så er jeg nødt til at gå," svarede han, "for jeg har arbejde at gøre, som må gøres lige straks, og jeg har ikke for meget tid."

Idet han sagde dette, greb han chancen og rejste sig, gik hen til døren, som han åbnede og gik ud; derpå gik han hen til de fem trin, der førte ud til passagen; næppe havde han nået udgangen, før døren åbnedes og en anden mand kom ind og stillede sig overfor ham.

"Hvad laver du her?"

"Jeg er på vej ud," sagde Sweeney Todd.

"Du skal gå tilbage; kom, gå tilbage sammen med mig."

"Nej, jeg vil ikke," sagde Todd. "Hvis du vil tvinge mig, må du være stærkere end mig. Hvis du har tænkt dig at falde over mig, vil jeg gøre mit bedste for at stå imod dig."

"Det må vi se," svarede manden og styrtede sig over Sweeney, der ikke var forberedt på et sådant angreb og blev slået tilbage så langt som til trappen, hvor de gik løs på hinanden og rullede ned ad trinnene tæt sammenslynget. Døren blev åbnet, og alle kom styrtende ud for at se, hvad der gik for sig; der gik nogle øjeblikke, før de kunne se det.

"Hvad laver han her?" spurgte den første, så snart han var i stand til at sige noget, og pegede på Sweeney Todd.

"Han må godt være her."

"Bestemt ikke, siger jeg."

"Han laver falske perler, og har vist os en meget nydeligt lavet falsk perlekæde."

"Dem vil jeg se; hit med dem," sagde han, "eller du kommer ikke levende ud herfra."

"Nej, jeg vil ikke," sagde Sweeney.

"Du skal. Her, hjælp mig lige – nej, for resten, jeg behøver ikke hjælp, jeg kan godt klare det selv."

Mens han talte, gjorde han et vildt udfald mod Sweeney og prøvede at kaste ham til jorden, men han var ikke så stærk, som han selv troede, og slet ikke stærkere end Todd, der uden al tvivl var den stærkeste af de to, og modstod angrebet. Med en herkulisk anstrengelse greb han pludselig sin modstander om livet, og løftede ham i vejret for så at kaste ham i gulvet med stor styrke; og så – han havde ikke lyst til at blive for at se, hvordan resten af banden ville tage dette op, og om de ville tage parti for ham selv eller for hans modstander – fo'r han op ad trappetrinene, alt hvad han kunne, forsøgte at lægge så stor afstand som muligt mellem sig selv og de andre, og nåede døren, før de kunne nå at stoppe ham. I mere end et minut stod banden ubeslutsomme; så lod det til, at de tog parti for deres kammerat og ilede efter Sweeney, netop som han havde nået døren. Han ville have haft god tid til at undslippe, men af en eller anden grund bandt døren, og han kunne ikke åbne den, ligegyldigt hvor meget han forsøgte. Der var ingen tid at spilde; nu var de oppe ad trappen, og Sweeney nåede ikke at komme videre, før han følte et greb om halsen. Han fik dog hurtigt gjort sig fri, idet han tildelte den mand, der havde grebet ham, et vældigt slag, så han faldt bagover. Nu havde Todd fundet en vej videre op i huset til første sal, men var tæt forfulgt. Endnu en kamp, og atter stod Todd som den sejrende, men han blev hårdt presset af forfølgerne. Til hans held fandt han en moppe, der var efterladt i en spand vand; han greb den og svingede den vildt over hovedet, før han lod den falde på hovedet af den første, der kom ham nær. Den klaskede ned, blød og våd som

den var, og sprøjtede vand ud over et par andre, der var kommet tæt på.

Det er forbløffende, hvilken virkning et nyt og uprøvet våben somme tider kan have. Der var ikke én blandt dem, som ikke ville have stået ansigt til ansigt med næsten enhver form for fare, som ikke ville have styrtet sig hovedkulds frem mod selv de farligste våben, men som pludselig blev som lammede, da en tung moppe blev sjasket i hovedet på dem. De var som paralyserede et øjeblik; de kunne ikke beslutte sig for, om det var spøg eller alvor, og det kunne da også have været begge dele.

"Få fat i perlerne!" råbte den mand, der først havde standset ham, "grib spionen! Grib ham – hold ham fast – til angreb! I er vel karle for at holde på én sølle mand!"

Sweeney Todd så, at sagen var ved at blive alvorlig, og brugte moppen kraftigt på dem, der nærmede sig, men nu havde de vænnet sig til den, den havde mistet overraskelsesmomentet og var på ingen måde mere noget farligt våben. De styrtede sig mod ham, på trods af de kraftige slag, Sweeney lod regne ned over dem; han var tvunget til at vige tilbage, trin for trin op ad trappen. Moppen faldt af, og der var kun skaftet tilbage, men det var også et effektivt våben, der forårsagede store ødelæggelser på angribernes hoveder; på trods af den beskyttelse, deres nedkrammede hatte kunne yde dem, ramte staven dem med knusende virkning. Selv det bedste slagsmål i verden kan ikke vare for evigt, og Sweeney måtte atter erkende, at man ikke kan modstå så stor en mængde modstandere i længere tid; ja, han havde vel haft ikke fysisk styrke til længe at kunne fortsætte sin indsats, selv om han så slet ikke selv havde modtaget nogle slag. Han vendte sig om og flygtede, idet han

blev slået tilbage til en afsats, nåede til den næste, og tog så igen desperat kampen op. Dette fortsatte i timevis, afsats efter afsats op gennem huset. Der var ind imellem ophold i kampen, hvor alle blot stod og stirrede på hinanden.

"Skyd ham!" sagde én.

"Nej, nej, vi vil ikke have politiet efter os, så vil alting blive ødelagt."

"Nå, men så lad os gå på ham og få ham ned med nakken! Han må ikke slippe ud. På ham! Hurra!"

Og de fortsatte kampen, men blev mødt af den beslutsomme Sweeney Todd med sin stav, der havde fået fornyede kræfter af den korte hvile, han havde fået.

"Grib spionen!"

Men lige så hurtigt de nærmede sig til ham, lige så hurtigt blev de slået ned. Efterhånden befandt Sweeney sig på trappeafsatsen på anden sal, og da han hørte, at der nu kom nogen ned oppefra, styrtede han ind i et værelse og havde på et øjeblik fået lukket og låset den kraftige dør.

"Og nu," mumlede han, "må vi se, hvordan vi kan undslippe."

Han ventede et øjeblik for at få tørret sveden af panden, og gik så over gulvet til vinduerne, der stod åbne. Det var gammeldags karnapvinduer med kraftige udskæringer og ornamenter, som hang ud over døråbningen nedenunder og beskyttede den mod regn.

"Det går vist," sagde han, idet han så ned mod gaden; "det går vist. Jeg vil forsøge at klatre ned, selv om jeg risikerer at falde."

Ved hjælp af de udskårne dekorationer i det velholdte egetræ, lykkedes det ham at nå ned til balkonen på første sal, og derfra var det kun et øjebliks anstrengelse at komme helt ned på

gaden. Idet han langsomt bevægede sig nedad, kunne han høre braget fra døren, da den blev slået ind, og et dæmpet hurra-råb, da de kom ind i værelset; han forestillede sig ansigterne på dem, når de kom ind, og så, at fuglen var fløjet, og værelset var tomt. Sweeney Todd var ikke langt hjemmefra; snart drejede han ind i Fleet Street og satte kursen mod sit eget hus. Han så sig omkring, men der var ikke nogen i nærheden; han var træt og udmattet, og glad, da han endelig nåede sin egen gadedør. Så satte han nøglen i døren, og gik langsomt ind i sit huset.

Kapitel 8

Johanna Oakley ville ikke tillade oberst Jeffery at følge hende hele vejen hjem, og da han udmærket forstod en ung piges betænkeligheder, insisterede han ikke, men forlod hende ved hjørnet af Fore Street, efter først at have fået et halvt løfte om, at hun ville møde ham igen samme dag og tid ugen efter i Temple Gardens.

"Jeg beder Dem om dette, Johanna Oakley," sagde han, "fordi jeg har besluttet at bruge al min energi til at prøve at finde ud af, hvad der er blevet af mr. Thornhill. Jeg er sikker på, at jeg har haft held til at interessere Dem i hans skæbne, selv om De ikke skøtter særligt om den perlekæde, han har fået med til Dem."

"De interesserer mig virkelig ikke særligt," sagde Johanna, "faktisk så lidt, at det er slet ingen ting."

"Men det er dog stadig Deres, og De bør have lejlighed til at gøre med dem, hvad De vil. Man skal ikke foragte sådanne gaver af skæbnen; hvis De ikke selv ved, hvad De skal stille op med dem, er der ganske sikkert andre, De kender, som de ville bringe stor lykke."

"En – perlekæde? Stor lykke?" sagde Johanna forundret.

"Deres sind er så optaget af sorgen, at De ganske glemmer, at sådanne kæder er af stor værdi. Jeg har selv set de perler, Johanna, og jeg kan forsikre Dem, at de repræsenterer en virkelig formue."

"Jeg vil tro," sagde hun bedrøvet, "at det er for meget forlangt af den menneskelige natur at forvente to velsignelser på én

gang. Jeg havde dette hengivne, varme hjerte, der elskede mig, men ikke den formue, som ville have tilladt os at leve i velstand og bekvemmelighed; og nu, da denne formue er inden for min rækkevidde, ligger det hjerte, der var langt den kostbareste skat, den smukkeste juvel af dem alle, under havets bølger."

De skiltes, og Johanna fortsatte til sin faders hus.

Den næste dag opsøgte oberst Jeffery sin ven kaptajnen, og de blev enige om, at obersten skulle tage et værelse i Limetree Lodge, hvor kaptajnen boede med sin familie, og at de dagen efter begge to skulle tage ind til London, forklædt som almindelige, respektable borgere, lade falde et par ord hist og her om juveler og ædelsten, for at prøve at lokke barberen til at tilstå, at han havde noget sådant at sælge. Desuden ville de hente hunden, som kaptajn Rathbone ville tage sig af. Vi kan springe let over den hyggelige aften, obersten tilbragte sammen med den elskværdige familie Rathbone, og ligeledes en samtale om nogle sære og forvirrede drømme, som Jefferey havde om sin ven Thornhill; vi vil antage at både obersten og kaptajnen har fået morgenmad, at de er draget ind til London og nu befinder sig i en forretning i nærheden af The Strand for at skaffe sig de overfrakker, parykker og hatte, som skal udgøre deres forklædning, når de besøger Sweeney Todd. De gik derefter mod Fleet Street og nåede snart fortovet over for den lille forretning, i hvilken der åbenbart skjulte sig så mange hemmeligheder.

"Som De kan se, er hunden her ikke mere," sagde obersten; "jeg havde nok min mistanke om, at der var noget galt med ham, da jeg kom forbi sammen med Johanna Oakley i går, og

jeg er ikke i tvivl om, at den skurkagtige barber har udpønset en måde at komme ham til livs på."

"Sæt, barberen skulle vise sig at være uskyldig," sagde kaptajn Rathbone; "De må da indrømme, at det må være en forbandet irriterende ting at have sådan en hund siddende udenfor døren hele tiden som en eller anden form for anklage, og i så fald kan jeg ikke undre mig over, hvis han har forsøgt at skaffe dyret af vejen."

"Nej, ikke hvis han er uskyldig, men det kan vi ikke sige noget om endnu. Husk at vi må komme ind, som om vi er fuldkommen fremmede og ikke ved noget som helst om den historie med hunden eller at nogen skulle være forsvundet her i nabolaget."

"Naturligvis, men kom nu; hvis han ser os luske rundt her og tøve med at komme ind, vil hans mistænksomhed straks være vakt, og vi får ikke noget ud af det her."

De gik begge ind i forretningen, hvor de fandt en højst særpræget udseende Sweeney Todd; han havde en sort klap over det ene øje, der blev holdt på plads af et grønt bånd rundt om hovedet, hvilket gav ham et mere bistert og djævelsk udseende end nogensinde; han havde også barberet det smalle kindskæg af, som han ellers plejede at bære, hvilket fik hans ansigt – der i øvrigt som helhed var lige så grimt, som det plejede at være – til at antage en anden art hæslighed, end det havde haft før. Obersten bemærkede straks dette. Han ville næppe have genkendt ham, hvis han havde mødt ham andre steder end i hans egen forretning, men når vi genkalder os Sweeney Todds eventyr den foregående nat, kan vi ikke forundres over, at han fandt det nødvendigt at lave så meget om på sit udseende som

muligt, for det tilfældes skyld at han skulle løbe ind i nogen af dem, der havde jagtet ham, og som lige så godt som enhver anden kunne finde på ganske uventet at komme ind for at blive barberet i løbet af formiddagen, måske oven i købet for at bringe historien om de begivenheder, som Sweeney jo selv så udmærket var i stand til at fortælle, til torvs på dette velbekendte sladdermarked – barberforretningen.

"Barberes og friseres, de herrer?" sagde Sweeney Todd, idet hans kunder kom ind.

"Kun barberes," sagde kaptajn Rathbone, der havde indvilliget i at være den, der førte samtalen, for det tilfældes skyld, at Sweeney Todd skulle have nogen erindring om oberstens stemme, og således fatte mistanke.

"Tag plads," sagde Sweeney Todd til oberst Jeffery. "Jeg skal snart være færdig med Deres ven, sir, og så er det Deres tur. Hvis De ønsker at studere morgenavisen, sir, så værs'go'. Jeg var netop ved selv at bladre den igennem, sir; der står om en meget mystisk hændelse, hvis det da ellers er sandt, men som De ved, sir, kan man jo ikke regne med alt, hvad de skriver i avisen."

"Mange tak," sagde obersten.

Kaptajn Rathbone satte sig for at blive barberet, hvilket han med vilje havde undladt at gøre hjemmefra, så at det ikke skulle se ud som om det blot var en undskyldning for at komme ind i Sweeney Todds forretning.

"Ja, sir," fortsatte Sweeney Todd, "som jeg sagde, det er den mest bemærkelsesværdige hændelse."

"Jaså?"

"Ja, sir, en gammel herre ved navn Fidler skulle været taget ud til Vest-London for at få en større sum penge udleveret, og man

har intet hørt til ham siden; det var i går, sir, og der er en beskrivelse af ham i avisen i dag. Tobaksfarvet frakke, fløjls knæbukser – sort fløjl, mener jeg, der stod – silkestrømper, sølvspænder på skoene, og en guldknappet stok med bogstaverne W.D.F. indgraveret, hvilket står for William Dumpledown Fidler – en meget mystisk affære, mine herrer."

En slags jamren hørtes fra et hjørne af forretningen; oberst Jeffery sprang op og udbrød:

"Hvad var det – hvad var det?"

"Åh, det er bare min læredreng, Tobias Ragg. Han har ondt i maven, fordi han har spist for mange af Lovetts kødpostejer. Er det ikke rigtigt, Tobias, min knop?"

"Jo, sir," sagde Tobias og stønnede atter.

"Åh, virkelig," sagde obersten; "det burde vel lære ham at være mere forsigtig i fremtiden."

"Det må man håbe, sir. Tobias, hør efter, hvad denne herre siger: Det burde lære dig at være mere forsigtig i fremtiden. Jeg er for tålmodig med dig, det er det der er galt. Nå, sir, nu tror jeg da, De er så smukt barberet som De nogensinde har været."

"Sandelig," sagde kaptajn Rathbone, "det ser skam nydeligt ud; og nu, mr. Green …" han tiltalte obersten med det påtagne navn "… og nu, mr. Green, må De skynde Dem, ellers kommer vi for sent til hertugen, og så får vi ikke solgt vores smykker."

"Det har De ret i," sagde obersten, "vi må passe på. Vi sad alt for længe over morgenmaden henne på kroen, og Hans Nåde er både en alt for rig og alt for god kunde at miste – han er ligeglad, hvad prisen er, hvis han er interesseret i en ting, eller hvis hertuginden vil have noget bestemt."

"De herrer er smykkehandlere, formoder jeg?" sagde Sweeney Todd.

"Ja, det har vi nu været i nogen tid; og eftersom den ene af os handler med nogle ting, og den anden med nogen andre, klarer vi os særdeles godt, fordi vi så kan bytte indbyrdes, når noget efterspørges af vore respektive kunder, og alligevel drive to forskellige forretninger."

"En glimrende plan," sagde Sweeney Todd. "Jeg skal skynde mig så meget jeg kan med Dem, sir. Smykkehandel giver vel bedre end at barbere folk?"

"Det skulle jeg mene."

"Selvfølgelig gør det dét, sir; her har jeg gået i årevis og barberet folk i forretningen her, og det er der ikke kommet meget ud af – det vil sige, når jeg siger – ikke kommet meget ud af – må jeg da indrømme, at jeg har tjent nok til at kunne trække mig tilbage i ro og mag, og det agter jeg at gøre om ganske kort tid. Så, min herre, færdigbarberet i en fart, De ikke ofte har se magen til, og så smukt og glat som det er muligt, alt for den ringe sum af én penny. Tak for i dag, mine herrer – der har De penge tilbage; god morgen."

De kunne ikke gøre andet end at forlade forretningen; da de var gået, grinede Sweeney Todd djævelsk for sig selv, idet han strøg barberkniven mod strygeremmen, og mumlede:

"Meget fikst – meget snedigt – men den går ikke. Åh nej, kæreste, den går slet ikke! Så let er jeg ikke at tage ved næsen – smykkehandlere, ha, ha! Og de havde velsagtens intet imod at handle med perler – sikke en spøg, ja, sikke dog en spøg. Hvis jeg havde haft for vane at lade mig narre så nemt, så havde jeg nok ikke været her i dag."

Kapitel 9

Vi vil nu vende tilbage til Bell Yard.

Mrs. Lovett havde afskediget sin kok og ansat en anden, der havde søgt stillingen i en af sult nærmest halvdød tilstand, med tilladelse til at spise så meget han kunne af de varer, han fremstillede. Det var vel intet under, at en mand i hans stilling ville glemme alle skrupler og tage pladsen uden mange spørgsmål. Men uanset hvor god en ting er, bliver man altid træt af den på et eller andet tidspunkt.

Så en dag sad han i bageriet under forretningen, og mumlede for sig selv:

"Jeg ved, de er lavet af det fineste mel, det bedste smør, der kan skaffes, og at kødet, som kommer fra Gud-ved-hvor, er det mest delikate og møre, jeg nogensinde har fået."

Han rakte hånden ud, brød lidt af skorpen af den postej, der stod foran ham, og prøvede at spise den. Det lykkedes ham da også, men det krævede stor anstrengelse; da han var færdig, rystede han på hovedet og sagde:

"Nej, nej! F...n ta' det! Jeg kan ikke spise den, sådan er det – man kan ikke altid og hele tiden kun spise postejer; det lader sig ikke gøre, slet ikke, og alt hvad jeg kan sige er – F...n ta' de postejer! Jeg tror virkelig ikke, at jeg er i stand til at lade endnu én komme over mine læber."

Han rejste sig, og gik med hastige skridt frem og tilbage i rummet; pludselig hørte han en lyd, og idet han hævede blikket,

så han en lem i loftet åbne sig, og en sæk mel blev langsomt firet ned gennem den.

"Hallo, hallo!" råbte han, "mrs. Lovett – mrs. Lovett!"

Men ned kom sækken, og lemmen blev lukket.

"Åh, jeg holder ikke det her ud," udbrød han; "jeg kan ikke bare blive til en maskine, der laver postejer. Jeg kan og vil ikke tåle det – det er ganske uudholdeligt."

For første gang siden hans indespærring, for det var i virkeligheden dét, det var, fik han den tanke, at han ville foretage en nøjere undersøgelse af det sted, hvor det delikate produkt blev til. Han stod i midten af den hvælvede kælder med en lampe i hånden og drejede sig langsomt rundt, idet han undersøgte væggene og loftet med den mest kritiske opmærksomhed, men ikke det mindste spor af en åbning var at se. Faktisk var væggene så fuldstændig opfyldt med murede hylder, at der ikke var den mindste plads til overs til en dør, og hvad angik loftet, lod det til at være fuldstændig helt og ubrudt. Gulvet var af jord, så det var ikke muligt, at der skulle være en lem eller en åbning i det; der var jo ikke nogen på denne side af en sådan lem til at lægge jord hen over den og trampe det sammen, så det lignede resten af gulvet.

Han undersøgte kælderen endnu en gang og endnu mere grundigt, men fik ikke andet eller mere ud af det denne gang. Ved nærmere inspektion opdagede han, at der var skrevet nogle linjer på væggen med blyant, og med noget besvær lykkedes det ham at dechifrere dem til følgende:

"Den ulykkelige stakkel, der læser disse linjer, kan med det samme sige verden og alle sine forhåbninger farvel, for han er fordømt! Han vil aldrig komme udenfor disse mure i live, for

der er en så forfærdelig, rædselsfuld hemmelighed forbundet med dem, at blot det at skrive om det får mit blod til at stivne og kødet på mine knogler til at fryse til is. Hemmeligheden er denne – og du, hvem du så end er, der læser disse linjer, kan stole fuldt og fast på, at jeg fortæller sandheden, og at det er lige så umuligt at gøre den frygtelige sandhed værre ved at overdrive, som det ville være for flammen på en kærte at føje ny glans til solens stråler –"

Her blev det skrevne desværre afbrudt, og vor ven, der indtil da havde læst linjerne på væggen med den største interesse, følte bitterheden ved den skuffelse, at der var skrevet nok til at opildne hans nysgerrighed til det yderste, men ikke nok til at tilfredsstille den.

"Dette er virkelig meget irriterende," udbrød han. "Hvad kan denne frygtelige hemmelighed være, som det er umuligt at overdrive. Jeg kan ikke et øjeblik forestille mig, hvad det er, der bliver hentydet til."

Han søgte forgæves efter flere inskriptioner, men der var ingen, og efter den lange, udtrukne streg at dømme, der fulgte efter det sidste ord, måtte den, der havde skrevet det, være blevet afbrudt, og havde måske mødt den skæbne, han havde forudsagt og skulle til at forklare grunden til.

"Det her er værre end slet ingenting. Jeg var hellere forblevet uvidende end have fået en så uklar advarsel; men jeg vil ikke være noget nemt offer, og hvilken magt på jorden kan for resten tvinge mig til at lave postejer, hvis jeg ikke har lyst – kunne jeg godt lide at vide?"

Idet han forlod det sted, hvor kødet blev opbevaret, og gik ind i det noget større kælderrum, hvor ovnene var, trådte han på et

stykke papir, der lå på gulvet, og som han var ganske sikker på, han ikke havde set før. Noget forundret samlede han det op. Forundringen blev imidlertid snart vendt til fortvivlelse, da han så, hvad der var skrevet på det, hvilket var noget i retning af dette:

> Du er ved at blive utilfreds, og derfor er det nødvendigt at forklare dig din virkelige stilling, som i al sin enkelhed er følgende: Du er en fange, og har været det, lige siden det første øjeblik, du satte din fod dér, hvor du nu er; og du vil opdage, at det bedste du kan gøre, hvis du ikke er indstillet på at ofre dit liv, er roligt at finde dig i omstændighederne, sådan som de nu er. Uden at skulle gå i detaljer med noget, må det være tilstrækkeligt at oplyse dig om, at du vil være tryg, så længe du fortsætter med at lave postejer; men hvis du nægter, vil din hals blive skåret over ved den første lejlighed, hvor vi finder dig sovende.

Papiret faldt ud af de halvt lammede hænder på en mand, der dengang han var i dybeste nød og drevet af stor nødvendighed havde accepteret en stilling, som han nu ville have givet alverden for at komme væk fra, hvis han ellers havde været i besiddelse af så meget.

"Store Himmel!" udbrød han, "er jeg da virkelig fordømt til et sådant slaveri? Er det muligt, at jeg – her i hjertet af selve London – er en fange, og uden midler til at modsætte mig de frygtelige trusler, man her udstøder mod mig? Det må dog virkelig være en drøm alt sammen! For det er for rædselsfuldt til at være virkelighed!"

"Hvis jeg skal dø," skreg han, "så lad mig dog dø med våben i hånd, som det passer sig for en modig mand, så skal jeg ikke klage."

Han sprang op og fo'r hen til døren, der førte fra kælderen ind i huset, og ruskede voldsomt og desperat i den.

"Fortsæt med dit arbejde," sagde en stemme, "eller du vil finde døden, næste gang søvnen overmander dig, og du synker hen på det leje, hvorfra du aldrig vil vågne igen, med mindre du vågner ved dødens smerte, og i bevidstheden om, at du vælter dig i dit eget blod. Fortsæt med at arbejde, og du vil undgå denne skæbne – forsøm det, og du er fordømt."

"Hvad har jeg gjort, siden jeg skulle lide en sådan skæbne? Lad mig gå, og jeg sværger, aldrig at afsløre noget om, at jeg har været i disse kældre, og derfor heller ikke kunne afsløre deres hemmeligheder, selv om jeg så kendte dem."

"Bag postejer," sagde stemmen, "spis dem, og vær glad til. Hvor mange andre mænd ville ikke misunde dig din stilling – væk fra al kamp for tilværelsen, vel forsynet med både kost og logi, og optaget af en rar og behagelig gerning – hvordan kan du dog være utilfreds?"

Der lød et smæld fra det lille firkantede hul øverst i døren, og stemmen kom ikke igen. Dens spottende hån blev imidlertid hængende i den ulykkelige fanges øre, og han skjulte ansigtet i hænderne, idet han tænkte, at han ganske sikkert måtte være ved at blive gal.

"Han vil drive mig til vanvid," råbte han, "jeg føler allerede trætheden falde over mig, fordi jeg ikke kan bevæge mig nok, og den indelukkede luft i disse kældre forhindrer mig i at hvile

som jeg plejer; men hvis jeg nu lukker et øje, kan jeg vente at finde snigmorderens kniv i min hals hver øjeblik."

Med fortvivlelsens energi gik han i gang med at fylde brænde på ovnene, og da han havde fået fyret godt op, gav han sig i færd med at fremstille en portion på 100 postejer, som han, da de var færdige og blevet anbragt på bakken, og han havde sat den maskine i gang, der transporterede dem op i forretningen, anså for at være en slags pris, der var betalt for hans fortsatte eksistens, og idet han kastede sig på gulvet, faldt han i dyb søvn.

Kapitel 10

Omkring den tid, hvor begivenhederne i vor fortælling finder sted, bemærkede de fromme besøgende i den gamle St. Dunstan-kirke den mest afskyelige lugt overalt i hele den hellige bygning.

En af de tunge sten i gulvet blev fjernet; kirketjeneren, kirkeværgen og arbejdsmændene veg tilbage fra hullet; de kunne ikke få sig selv til at gå derned.

"Er det ikke en rædsom stank?" sagde kirketjeneren.

En herre, klædt i almindeligt tøj, kom derhen. Det var ingen anden end sir Richard Blunt, den undersøgelsesdommer, som oberst Jeffery havde talt med angående Thornhills forsvinden. Han var meget interesseret i sagen, og gjorde sig de største anstrengelser for at afdække mysteriet.

"Mine herrer," sagde han, "hvis vi finder dét her, som jeg forventer, bør der ikke være for mange vidner."

Arbejderne blev afskediget.

Sir Richard tog et stykke papir op af lommen og foldede det ud.

"Ifølge dette kort," sagde han, "dækker den sten, vi netop har fjernet, en trappe, der fører ned til to gange. Jeg har beføjelser fra Justitsministeriet til at gøre som jeg vil i denne affære. Jeg vil derfor sammen med en af mine betjente gå ned i gravhvælvingen."

Sir Richard og Crotchet, en af betjentene, begyndte nedstigningen.

Da de kom tilbage var sir Richard bleg som et lig. Han havde åbenbart set noget, der rystede selv hans stærke nerver.

Efter at stenen var lagt på plads gav undersøgelsesdommeren tegn til Crotchet om at følge med.

"Crotchet, vi må sørge for, at *ingen* fra nu af er alene, når de bliver barberet hos Sweeney Todd."

"Burde vi ikke hellere arrestere ham med det samme?" spurgte betjenten.

"Nej, han må have en medsammensvoren – eller måske flere."

Stenen blev altså lagt på plads, og sir Richard og Crotchet forlod kirken.

"Crotchet," sagde undersøgelsesdommeren, "jeg skal fortælle dig nogle yderligere detaljer i denne sag, som jeg har fået betroet. Tilsyneladende er Sweeney Todds læredreng også forsvundet, og han har efterladt en seddel i sit vindue. Miss Oakley, der er overbevist om, at Thornhill ikke er nogen anden end Mark Ingestrie, hendes tidligere elskede, der optræder under påtaget navn, og er blevet kidnappet eller måske myrdet af Sweeney Todd, har forklædt sig som dreng, og er blevet antaget som læredreng hos barberen. Det er et farligt spil, men hun er en brav pige, og jeg er i stadig forbindelse med hende. Sweeney Todd står tydeligvis i forbindelse med mrs. Lovett, og de underjordiske gange fører lige hen til hendes postejudsalg. Jeg skal altså finde bageriet og kokken. Det vil jeg straks begive mig i færd med."

Efter sir Richard Blunt og han var skiltes ved Temple Bar, gik Crotchet op ad Fleet Street på samme side som Sweeney Todds forretning, indtil han overhalede en mand med briller og en ludende holdning, som om alderen havde nedbøjet ham.

"King?" sagde Crotchet.

"Ja," sagde den bebrillede gamle mand med fast stemme.

"Sker der noget?"

"Nah, det her er mig en noget kedsommelig beskæftigelse, synes jeg."

"Hvor er Morgan?"

"Ovre på den anden side af gaden."

"Nuvel, hør så efter, mens vi går, og hvis du ser ham, så vink ham over til os."

Mens de fortsatte sammen, fortalte Crotchet King de ordrer, han havde fået af sir Richard Blunt. Lidt efter sluttede en anden betjent sig til dem.

Todd stod i sin gadedør; han stirrede op og ned ad gaden som én, der udsøger sig et nyt offer.

"Stop ham! Stop ham!" skreg en stemme fra den anden side af gaden. "Stop Pison, han er smuttet fra mig, og jeg sværger på, at han er på vej ind hos den der barber. Stop ham! Pison! Pison! Komsedasse. Kom! Åh nej, han har nappet ham. Jeg vidste det, lige så sikkert som amen i kirken. Nu ligger der et hus – han har nappet barberen."

Før værten fra *The Bullfinch* – for det fra hans mund, disse ord kom – kunne få det halve af det frem, var hunden, som læserne allerede kender under navnet Hector og altså nu under dens nye navn Pison, pilet over vejen, åbenbart stærkt ophidset ved synet af Todd, fo'r på ham og satte tænderne i ham. Todd gav et hyl af vrede og smerte fra sig og faldt til jorden. På et øjeblik var hele gaden i oprør. Kroværten ilede over gaden, greb hunden ved struben og fik ham til at slippe Todd, der kravlede på alle fire

ind i sin forretning. Et øjeblik efter kom han farende ud med en barberkniv i hånden.

"Hvor er den hund?" skreg han. "Hvor er den djævel i en hunds skikkelse?"

"Tag det roligt!" sagde kroværten, der holdt Hector fast mellem benene. "Tag det roligt. Jeg har ham, gamle ven."

"Gå væk. Jeg vil slå ham ihjel."

"Nej, det vil du ikke."

"Hør hov!" råbte en slagterdreng, der netop kom forbi, "det er jo den samme hund, der sagde at barberen have slået hans herre ihjel, og aldrig fik samlet nok sammen i hatten til at give ham en ordentlig begravelse!"

"Din skurk!" skreg Todd.

"Åh, gå ad H... til," sagde drengen. "Hvem myrdede hundens herre? Ah, ah! Hvem var det? Ah, ah!"

De omkringstående begyndte at le.

"Jeg vil myrde den hund!" skreg Todd.

"Vil du det?" sagde kroværten; "jamen, den her hund er en af mine specielle venner, så det kan du ikke få lov til. Hvis du vil have fat i ham, må du tage mig først. Tag nu bare og læg den der barberkniv fra dig, så skal jeg give dig så mange bank, så stor du end er, at du vil huske mig i nogen tid."

"Væk med kniven! Væk med kniven!" råbte mængden, der nu voksede fra minut til minut.

De tog parti for hunden og dens nye herre, og det var uden virkning, at Sweeney Todd fremviste sit iturevne tøj for at vise, hvor dyret havde angrebet ham. Latterbrøl og forskellige satiriske hentydninger til hans ydre skønhed var det eneste svar. Pludselig opgav Todd og trak sig uden et ord tilbage til sin

forretning. Kroværten gelejdede derpå Pison over gaden og låste ham inde i en af staldene ved *The Bullfinch*. Som sagt trak Todd sig tilbage til sin forretning med et roligt udtryk, men som så meget andet her i verden var det – temmelig bedragerisk. I samme øjeblik døren var lukket bag ham og skjulte ham fra folkemængden, skar han tænder og ligefrem hylede af raseri.

"Den tid er skal snart komme," sagde han, "ja, den tid skal snart komme, hvor jeg vil få fornøjelsen at se Fleet Street brænde, og høre skrigene fra dem, der bliver stegt i flammerne. Oh, hvis jeg blot kunne antænde hele London på én gang, og feje den og alle dens indbyggere væk fra jordens overflade. Oh, hvis blot alle dem, der står og råber uden for min forretning, blot havde én hals. Ha! Ha! Hvor skulle jeg nyde at skære den over."

Han stirrede på den sammenkrøbne læredreng – det vil sige Johanna – og idet han greb en barberkniv stillede han sig an i en vild og voldsom positur; men i dette øjeblik åbnedes døren, og en sømand ilede ind i forretningen, kastede sig i en stol, og forlangte at blive barberet på øjeblikket. Han så ud til at være kommet hjem fra Indien eller et andet varmt sted for nylig, for hans ansigt var mørkebrunt, og efter hans almindelige udseende og sprog virkede det, som om han var en mand af en højere klasse. Eller sådan var i hvert fald barberens tanker, og han kom til den slutning, at han trods alt ville få lidt fra hånden denne formiddag.

"Dejligt vejr her til morgen, sir," sagde Todd.

"Glimrende," sagde den fremmede, "men skynd Dem nu at blive færdig; jeg skal nå at betale en regning hos en købmand

inde i City inden klokken ni, og den er allerede over halv ni."

"De skal være klar på ingen tid," sagde barberen med et grin, "så De kan nå at få ordnet Deres forretninger i god tid. Drej lidt til denne side, sir, stolen står kun ordentlig fast, når den står på en bestemt måde, og det er jo ikke særlig behageligt for en fin herre at sidde på en vakkelvorn stol, selv i ganske kort tid. – Det er et princip for mig, sir," sagde Todd, "at enhver, der kommer i min forretning, skal have det så komfortabelt som muligt i den korte tid, de er hos mig. Bare en lille tomme mere denne vej, sir, så sidder De straks bedre."

Mens han talte, drejede han stolen, til den stod, som han ville have den; da alt syntes at være, som han ville have det, så han sig omkring og tillod sig et ondskabsfuldt grin.

Så vendte han sig til Johanna, der ganske så ud som en forskræmt lille knægt, og sagde:

"Charley, du må godt rende over til mrs. Lovett og købe dig en postej."

Charley gik.

Sømandens ansigt var hurtigt fuldstændig sæbet ind. Han kunne ikke tale uden at løbe en risiko for at komme til at sluge en betydelig mængde af det sæbeskum, Todd havde dækket hans ansigt med. Barberen bearbejdede sømandens ansigt flittigt med en barberkniv, hvilket fik denne til at skære ansigter som om det gjorde ondt på ham; hans grimasser var blev mere og mere fantastiske at skue, alt eftersom behandlingen åbenbart blev mere og mere uudholdelig.

"Du gode Gud, barber," udbrød han endelig, "hvorfor F...n holder du ikke dine redskaber i orden – jeg kan ikke udholde dette her. Den kniv, du prøver at barbere mig med, har ikke

været slebet det sidste år, skulle jeg tro. Tag en anden og gør mig så færdig, som du siger, på ingen tid."

"S'gerne, sir – jeg skal straks skaffe en, der passer bedre til Deres skæg, og kommer straks tilbage; så skal jeg gøre Dem færdig til min fulde tilfredsstillelse."

Han gik ud i det lille lokale bag forretningen, men først tog han den forholdsregel at lægge øjet til et lille hul, der overskuede gaden udenfor; så vendte han sig om, øjensynlig tilfreds med, hvad han havde set, og gik så ind for at lede efter den bedre barberkniv, han havde talt om. I dette øjeblik lød der en lav, skurrende lyd, som et flosset reb i en talje, da sir Richard Blunt skød døren op og tog plads i forretningen ved siden af den fremmede. Han var forklædt, så Todd ikke kunne genkende ham som den mand, der havde været i hans forretning så ofte før. Barberens ansigt blev rødt af raseri og skuffelse, men han beherskede sig med en kraftanstrengelse og spurgte sir Richard i et nogenlunde roligt tonefald:

"Klippes eller barberes, sir? Jeg er lige straks færdig med den anden herre her – De vil måske komme tilbage om et par minutter?"

"Nej tak, jeg har ikke særlig travlt; men jeg er en smule træt, så jeg kan jo hvile mig lidt her, hvis De ikke har noget imod det."

"Jeg har lige lukket op, og udluftningen her er ikke særlig god, De vil have meget bedre af luften ude på gaden end den dårlige luft herinde."

"Jeg er ikke bekymret for mit helbred for det par minutter. Jeg bliver her og hviler mig."

Todd vendte sig bort og skar tænder, da han fandt at alle hans argumenter ikke var i stand til at rokke hans nye kundes

ønsker; altså gjorde han sig snart færdig med den første.

"Så er jeg til tjeneste, sir," sagde Todd til sir Richard, der lod til at være optaget af at læse i en avis, han havde haft i lommen. Han så op, og opdagede, at den fremmede var lige ved at forlade butikken; han fortsatte sin læsning til denne var på vej ud ad døren, og sagde så:

"På hvilken tid kommer den kongelige familie gennem Temple Bar på vej til City her til morgen?"

"Halv ti," svarede Todd.

"Så har jeg ikke tid til at blive barberet lige nu – jeg kigger ind senere. God morgen."

I samme øjeblik, han havde sagt dette, forlod han forretningen.

Et par minutter efter at han havde forladt Todds forretning, fandt man ham i dyb samtale med sine folk; han bad dem indstændigt om at holde sig nærmere til forretningen end de hidtil havde gjort, for hvis sir Richard var kommet til blot to minutter senere, ville sømanden, der netop var undsluppet havets vrede bølger, være blevet sendt ind i evigheden af den forbryderiske barber.

Todd nærmest dansede af raseri. Men lyt! – en banken; han åbnede døren.

"Er den her tønde terpentin til Dem?" sagde en mand, der stod uden for døren med den omhandlede genstand på skulderen. "Mr. Todd, ikke sandt?"

"Joh – jo. Stil den blot ned, min gode mand. De trænger vist til en lille dram?"

"Tak som byder, sir."

"Men De må betale for Deres egne drikkevarer. Der ligger en kro her lige over for."

Manden forlod ham bandende. Næppe var han over dørtærsklen, før en dreng kom ind med et brev, som han gav til Todd. Før han kunne nå at spørge om noget, var drengen væk igen.

Todd holdt brevet i hånden, og stirrede på det. Det var ganske rigtigt til ham, og skrevet med en meget øvet hånd, som en kontorists eller præsts. Det lød som følger:

Til mr. S. Todd.

Sir,

Vi skal tillade os at oplyse Dem om, at vort skib til Hamburg, som De har gjort os den ære at løse billet til, ikke sejler før i morgen aften klokken fire, om Gud vil, og at De følgelig ikke behøver at komme om bord tidligere.

Vi forbliver, sir, Deres lydige tjenere,

Brown, Buggins, Muggs og Screamer.

Todd skar tænder på det frygteligste. Han kastede brevet på gulvet og trampede på det.

"Forbandede Brown og Buggins!" skreg han. "Hvis blot jeg kunne smadre hjernen på Muggs og Screamer med Brown og Buggins hjerneskaller. F...n tage dem og deres skibe. Gid de vil gå til bunds alle til hobe, når jeg er færdig med dem!"

Johanna undrede sig over dette pludselige raseriudbrud. Hun kunne ikke regne ud, hvad der havde forårsaget det, for Todd havde læst brevet i en lav, mumlende tone, som forhindrede, at hun kunne høre noget af det.

Pludselig opdagede han en efterskrift nederst på rederiets brev, som han havde overset:

> P.S.
> Skibet er lagt op ved Crimmins' kaj, men vil være på sin gamle plads ved den tid, der er anført ovenfor.

"F...n tage Crimmins og hans kaj også!" skreg Todd.

Han kastede sig i en stol, og sad så fuldstændig stille i nogen tid. Imens prøvede han at blive enig med sig selv om, hvad der ville være bedst for ham at gøre under de forhåndenværende omstændigheder. Mange forskellige planer krydsede hans tanker. Længe kunne han ikke få sig selv til at tro, at brevet var andet end et eller andet nummer for at få ham beroliget og mindre opmærksom.

Men endelig blev han roligere.

"Skal jeg tage af sted med det samme, eller vente til i morgen aften – det er det, der er sagen."

Han diskuterede med sig selv, vejede for og imod. Hvis han tog af sted, ville det være nødvendigt at gemme sig hele den efterfølgende dag, og hvis han var væk, ville han netop blive eftersøgt, og måske ville man have held til at finde ham. Hvordan skulle han også finde et belejligt tidspunkt at stikke ild til sit hus, medmindre han kunne være borte, når flammerne greb om sig.

Men hvis han blev, ville han skulle stå til regnskab for mrs. Lovett – men det var også det hele; hende kunne han vel holde i ave et par timer? Og hun, af alle mennesker, ville jo netop ikke løbe til politiet og dermed ødelægge både sig selv og ham, bare fordi hun ikke fik nogle penge præcis klokken ti, som han havde lovet.

"Charley," sagde han, "jeg går ud. Jeg vil ikke være ikke længe væk."

Kapitel 11

Skønt de seneste begivenheder ikke på nogen måde havde bidraget til gøre den oprigtige tro mindre, Johanna havde på sin egen sikkerhed, havde de gjort hende meget urolig; og ind imellem frygtede hun tillige, at hun ikke ville være i stand til at opretholde sin tilsyneladende sindsligevægt over for Todd meget længere.

Efter at Todd var forsvundet lød det en let banken på døren, og sir Richard Blunt kom ind.

"Kender du mig ikke, Johanna?"

"Åh, sir Richard! Min kære ven, det er virkelig Dem, og jeg er tryg igen – tryg igen!"

"Selvfølgelig er du tryg, Johanna, og tillad mig at bemærke, at det har du været hele tiden. Men du er meget uforsigtig. Her er jeg, inde i butikken, og har været det et par minutter, uden at du har opdaget det! Hvad nu, hvis Todd var kommet ind?"

"Han ville have slået mig ihjel."

"Måske. Men nu er al fare forbi, og du vil have folk til at beskytte dig lige ved hånden. Ved du, hvor Todd er gået hen?"

"Det ved jeg ikke."

"Nå, det betyder heller ikke noget. Lad mig nu se på dette her store skab – Gud ved, om der ikke kunne være to af mine mænd derinde? Lad mig se. Åh jo, nemt. Jeg er tilbage om et øjeblik."

Han gik ikke længere væk end til døren, og da han kom tilbage, medbragte han mr. Crotchet og endnu en betjent, og idet han pegede på skabet, sagde han:

"I må gemme jer derinde, og vær stille, indtil jeg kalder på jer."

"Det skal vi," sagde Crotchet. "Gud velsigne Dem, sir, vi skal have det lunt og godt derinde. Hvordan har De det, miss O? Nu føler De Dem vel efterhånden hjemme i Deres buks..."

"Stille," sagde sir Richard. "Pas Deres egne sager, Crotchet. Miss Oakley er ikke i humør til at tage sig af Dem lige nu."

Derpå gik mr. Crotchet og den anden mand ind i skabet, og der blev stillet en stol hen foran det. Sir Richard sagde til Johanna:

"Jeg kommer ind for at blive barberet, når jeg ser, Todd er tilbage, og så vil Deres prøvelser snart være forbi."

"Barberet? – Af ham?"

"Ja. Men tro mig, der er ingen fare. Alle og enhver kan komme herind nu og blive barberet uden at være i nogen fare. Jeg har lavet det sådan, at Todd ikke kan myrde flere."

"Gud ske tak og lov!"

Sir Richard trak sig tilbage.

Snart efter dette vendte Todd tilbage til sin butik.

"Tys!" sagde han, "der kommer nogen. Jamen, det er jo gamle mr. Wrankley, tobakshandleren. Goddag, sir – barberes, formoder jeg? De kommer lige i rette tid, sir, for jeg har netop været ude. Varmt vand, Charley, lad det gå lidt kvikt; og giv mig den barberkniv."

Idet Johanna rakte Todd kniven, ramte hun en stol med den, og eftersom den var usædvanlig skarp, skar den et stort stykke ud af det ene armlæn.

"Hvilket skammeligt sløseri; jeg tror næsten, jeg må give dig en tur med remmen, unge mand; du har ødelagt en glimrende

kniv – der er ikke en smule af skæret tilbage."

"Åh, lad ham være, mr. Todd – lad ham være," sagde den gamle herre; "han er jo kun en lille dreng. Jeg beder Dem."

"Udmærket, sir; hvis De ønsker, jeg skal se gennem fingre med det, så gør jeg det naturligvis. Heldigvis har vi naturligvis altid et pænt lager af barberknive ved hånden. Er der ellers nogen nyheder, sir?"

"Ikke det jeg ved af, mr. Todd, bortset fra, at mr. Cummings, formanden, er blevet syg. Man siger, han kom hjem omkring klokken tolv – han bor i Chancery Lane – og lige siden har han været dårlig og kastet op som en hund, og alt hvad man kan få ud af ham er: 'Åh, de postejer – åh, de postejer!'"

"Meget mærkeligt, sir."

"Av! – jeg tror, De har skåret mig."

"Nej, nej – vi skærer skam ikke nogen for halvanden penny, sir. Jeg tror, jeg lige vil sæbe Dem ind en gang til, sir, og så er De fiks og færdig. Og De har perlerne med Dem; sært som tingene klarer sig, ikke sandt?"

"Hvad mener De?"

"Denne sæbekost er lige som den skal være. Hver gang en sæbekost er ved at være færdig, er den netop bedst. Charley, vil du gå hen til mr. Cummings, og spørge om han har det bedre; du behøver ikke skynde dig – sådan, det var en god dreng. Jeg er slet ikke vred på dig mere. Nå, og de tror derhjemme, at De er ude i et ærinde om vandet, ikke sandt, og ved slet ikke, at De er gået herhen for at blive barberet? Så, kom nu afsted, Charley – luk døren, når du går, ja, god dreng, Gud velsigne dig."

Da Johanna kom tilbage, var tobakshandleren forsvundet.

"Hvad er er der sket? Gode Gud! Hvad kan der være sket?" tænkte Johanna og vaklede tilbage, indtil hun nåede barberstolen, som hun støttede sig til. Hendes blik faldt på stolen, hvis armlæn hun havde skåret i med barberkniven, men den var ganske hel og ubeskadiget; der var ikke det mindste spor af det snit, den for nylig havde fået; hun stod undrende i mere end et minut og stirrede efter det sår, som hun vidste ikke på nogen mulig måde kunne være blevet udslettet.

Og dog fandt hun det ikke, skønt hun så stolen, der ganske lignede sig selv, med sine armlæn, der gik langt ud til siden, og dens slidte, glansløse maling og forgyldning. Intet under, at Johanna gned sine øjne, og spurgte sig selv, om hun virkelig var vågen.

Hvad kunne forklare dette fænomen? Stolen hørte til forretningens faste inventar, og de andre var af vidt forskellige fabrikater og konstruktioner, så den kunne ikke bare være blevet skiftet ud.

"Oh ve! Oh ve!" sukkede Johanna, "mit hoved er fuldt af forfærdelige mistanker, men det er mig ikke muligt at udtænke nogen fornuftige forklaring. Jeg mistænker alting og ved intet. Hvad kan jeg gøre? Hvad skal jeg gøre, for at befri mig fra denne frygtelige spænding? Er jeg virkelig her, hvor mord på en eller anden forfærdelig og snedig måde er blevet almindeligt og dagligdags, eller er det hele bedrag?"

Kapitel 12

Håndtaget på Sweeney Todds butiksdør drejede sig, og en mand kom ind. Todd så, at han var en – tilsyneladende velstående – bonde, og iført et par kravestøvler, der var støvede, som om han netop var ankommet til byen efter en rejse.

"Nå, mester," sagde den fremmede, "jeg ville gerne barberes."

"Oh," sagde Todd, der ikke var i det bedste humør. "Det er ellers temmelig sent; De kunne vel ikke have lyst til at vente til i morgen, for jeg ved ikke, om der er mere varmt vand."

"Så bruger vi bare koldt."

"Koldt vand? Du godeste, nej; vi bruger da aldrig koldt vandt til en barbering; hvis De skal, så skal De – sid ned, sir, så skal vi snart få klaret den sag."

"Tusind tak. Jeg kan ikke så godt lægge mig til at sove uden at være glatbarberet, skal jeg sige Dem. Jeg er kommet oppe fra Braintree med en flok stude i kommission, og jeg bor på *Bull's Head*, skal jeg sige Dem."

"Nej, virkelig," sagde Todd, mens han rettede på barberslaget, "på *Bull's Head*."

"Nemlig, mester; og 220 stude havde jeg med mig, skal jeg sige Dem, og selv red jeg på min pony, så fin en ganger som nogen, De kan forestille Dem; og jeg har solgt dem alle sammen, skal jeg sige Dem, for 550 pund. Ho, ho! Det var godt gjort, skal jeg sige Dem, og kun de toogfyrre var mine egne, skal jeg sige Dem; jeg har en kone derhjemme, og en datter også; datteren hedder Johanna – ahem!"

Indtil da havde Johanna ikke haft den fjerneste mistanke om, at spillet var begyndt, og at bonden ikke var nogen anden end sir Richard selv i en glimrende forklædning, som var kommet for at sætte en stopper for Sweeney Todds mislige forretninger; men den eftertrykkelige udtale af hendes navn fik hende straks til at opdage, hvad der foregik, og hun var klar over, at der snart ville ske noget afgørende.

"Nå, så De fik solgt dem alle sammen?" sagde Todd.

"Nemlig, mester, det var lige, hvad jeg gjorde, og jeg har pengene i min lomme lige nu, i sedler; jeg efterlader aldrig mine penge i kroer og værtshuse, skal jeg sige Dem – man kan ikke være for forsigtig, så jeg har altid mine penge på mig, skal jeg sige Dem."

"Det er da en god forholdsregel," sagde Todd; "Charley, mere varmt vand, så er du rar – og – og – Charley?"

"Ja, sir."

"Mens jeg gør denne herre færdig, kan du løbe hen til The Temple og bede mr. Serjeant Toldrunis om hans paryk; den skal ordnes i morgen tidlig, og vi kan lige så godt have den klar. Du behøver ikke skynde dig, Charley, vi lukker, når du er kommet tilbage."

"Udmærket, sir."

Johanna forlod butikken, men gik ikke længere væk, end at hun stadig kunne se ind ad dens vindue, så at hun mellem en pomadekrukke og en bunke hårbørster havde et klart udsyn over lokalet og kunne se, hvad der foregik.

"En flink lille fyr at se til," sagde Todds kunde.

"Bestemt, sir; han er forældreløs, jeg har taget ham til mig af ren og skær barmhjertighed. Vi må jo alle prøve at hjælpe, hvor

vi kan."

"Det er rigtigt; jeg er glad for, at jeg valgte at blive barberet i netop Deres forretning. Det er vist for resten et ganske kraftigt skæg, jeg har, er det ikke?"

"Bestemt, sir," svarede Todd, "det er skam på en vis måde et kraftigt skæg. Jeg bliver vist nødt til at sæbe Dem ind en gang til, og så skal jeg hente en anden kniv med et skarpere blad, når jeg nu er færdig med det grove arbejde, om jeg så må sige."

"Åh, jeg klarer mig."

"Nej, nej, bliv endelig siddende, sir, det skal ikke tage et øjeblik; mine andre knive ligger lige inde ved siden af, og med dem kan jeg barbere Dem ganske glat og fin, før De overhovedet ved af det."

"Nuvel, det er jo rart nok at være glatbarberet; men lad det ikke tage for lang tid, jeg vil gerne tilbage til kroen, skal jeg sige Dem."

"Kun lige et øjeste blik."

Sweeney Todd gik ind i baglokalet, idet han bragte butikkens eneste lys med sig, så at Johanna ikke mere var i stand til at skelne, hvad der gik for sig inde i forretningen, og i stedet kun kunne se et uigennemtrængeligt mørke.

Åh, hvor mange ængstelser, hvor mange kvaler led ikke den unge, smukke pige i dette øjeblik. Det var, som var der indtrådt en voldsom krise i hendes liv, og at hun var fordømt til at stirre forgæves ind i mørket for at se, hvad det skjulte.

I samme øjeblik, Todd vendte ryggen til, sprang "bonden" op fra barberstolen, som ramt af et elektrisk stød; han viste dog ingen som helst tegn på frygt; ej heller frembragte han nogen som helst lyd. Det hele skete med en forbløffende hurtighed, og

så havde han anbragt sig tæt ved vinduet og ventede tålmodigt med blikket stift rettet mod stolen for at se, hvad der nu ville ske.

I løbet af omkring femten sekunder lød der fra værelset ved siden af en lyd som om nogen trak en kraftig slå fra, og et øjeblik efter forsvandt barberstolen ned gennem gulvet. Omstændighederne ved Sweeney Todds kunders forsvinden var nu åbenbar:

Et stykke af gulvet drejede omkring en jernstang, og vægten af stolen var, når en bolt blev trukket ud i værelset ved siden af, nok til at få den til at dreje ned, og en anden stol, der fuldstændig lignede den første, hvor kunden var ved at blive "gjort færdig", svingede op. Og det var på den måde, at Sweeney Todds besøgende kunne forsvinde som ved trylleri, og der kun stod en tom stol tilbage. Antagelig regnede han med, at et fald på omkring 7 meter ned på et stengulv ville slå dem ihjel, eller i hvert fald slå dem bevidstløse længe nok til at han kunne nå at gå ned og gøre mordet færdigt, og – skære dem op til mrs. Lovetts postejer! – efter først at have berøvet dem alle de penge og værdigenstande, de måtte have på sig.

Et øjeblik efter hørtes atter lyden af bolten, der blev slået i, og sir Richard Blunt, der jo gav rollen som den velbeslåede bonde, var klar over, at falddøren var lukket igen, og satte sig i den nye stol, der var kommet til syne, som om intet var hændt.

Der gik et helt minut, før Todd vovede at stikke hovedet ud fra baglokalet i den mørke forretning, og da det endelig skete, rystede han så meget, at han måtte støtte sig til dørkarmen for at holde sig oprejst.

"Så er det gjort," sagde han. "Det skulle være den sidste, håber jeg. Det er også på tide, jeg holder inde; jeg har ikke været så nervøs siden den første gang. Dengang rystede jeg noget i bukserne. Så stille han forsvandt. Nogle gange har jeg kunnet høre deres skrig ringe mig for ørene en hel uge."

Barberstolen var et stort, højrygget møbel, så da Todd sneg sig tilbage i butikken med et lys i hånden, havde han ikke den ringeste ide om, at der var nogen derinde; men da han gik rundt om den og så sin kunde sidde roligt og vente med sæbeskum i hele hovedet, udstødte han et rædselsskrig, der trængte sig gurglende og strømmende op gennem hans strube, og var forfærdeligt at høre.

"Hvad er der dog i vejen?" spurgte sir Richard.

"Åh Gud, den døde! den døde! Åh Gud!" skreg Todd, "dette er begyndelsen på min straf. Himmel, vis mig nåde! Oh, se dog ikke på mig med dine døde øjne."

"Morder!" råbte sir Richard med en stemme der gav genlyd som et trompetskrald gennem huset.

Han sprang på Sweeney Todd og greb ham om halsen. En kort kamp fandt sted, og de rullede rundt på gulvet sammen, men pludselig mærkede Todd et greb om sine håndled, og et par håndjern blev lagt omkring dem af de to betjente, der ved råbet "morder!", der var det aftalte signal, kom ud fra skabet, hvor de havde gemt sig.

"Pas godt på ham, drenge," sagde undersøgelsesdommeren, "og lad ham ikke få lov at lægge hånd på sig selv."

Så kom Johanna styrtende ind i butikken, og klyngede sig til sir Richards arm, idet hun råbte:

"Er det forbi nu? Er det virkelig, virkelig slut nu?"

"Det er det, miss Oakley."

I det øjeblik, Todd hørte disse få ord blive henvendt til drengen Charley Green, som han jo troede det var, vendte han sine glasagtige, blodskudte øjne mod Johanna, og stirrede i hen ved et halvt minut på hende uden at sige et ord. Så gjorde han, trods håndjernene, et pludseligt, voldsomt forsøg på at få fat på hende, men det var øvede hænder, der holdt ham, og han blev effektivt forhindret i sit forehavende.

Han slog sig for panden med sine lænkede hænder, og frembragte en flænge i den, hvorfra blodet flød; i et rasende tonefald sagde han:

"Åh, din tåbe – tåbe, at lade dig narre af en tøs! – Jeg havde jo nok mine mistanker om, at knægten var en spion, men jeg troede dog aldrig et øjeblik, at det også kunne være en pige. Åh, hvilket fjols! Fjols! – og hvem er De, sir?"

"Jeg er sir Richard Blunt."

Sir Richard vendte sig til Johanna og sagde:

"Løb over gaden til dine venner ovre hos grønthandleren. Alt er forbi nu, og din forklædning er ikke længere nødvendig."

Johanna ventede ikke et øjeblik.

"Luk butikken, Crotchet," sagde sir Richard så, "og få fat i en vogn. Jeg vil straks indkvartere denne mand i Newgate, og så skal vi have fat i mrs. Lovett."

Ved dette navn så Todd op.

"Hende fanger du ikke," sagde han.

"Det tror jeg nu nok," svarede sir Richard.

"Men jeg siger, at hun er sluppet fra dig – hun er død, hun faldt i Themsen her til morgen og druknede."

"Nåh, du hentyder til dengang, da du skubbede hende floden i nærheden af London Bridge?" sagde sir Richard, "den lille affære overværede jeg skam selv."

Todd gloede på ham.

"Men det havde ikke den store betydning. Vi fik hende trukket op, og lige nu har hun det fint, og er i sin forretning i Bell Yard."

Todd skjulte øjnene med hænderne nogle øjeblikke, og sagde så med lav stemme:

"Det er alt sammen en drøm, eller også er jeg blevet gal."

"Jeg overlader ham til Dem, Crotchet. Før ham bort. Jeg overlader ham fuldstændig i Deres hænder."

Crotchet tog Sweeney Todd under armen, og idet han så ham ind i øjnene med den mest groteske attitude af tilfredshed, sagde han:

"Ko' så – ko' så!"

Med en umådelig kraftanstrengelse nærmest løftede han Todd over dørtrinnet, tog ham så med begge hænder om hofterne og skubbede ham ind i vognen.

"Men dog," sagde kusken, "har den måske herre fået sig en lille dråbe for meget?"

"Det får han," sagde Crotchet, "en af de nærmeste dage. Til Newgate."

Crotchet sad inde i vognen sammen med Todd, "så han ikke kedede sig," sagde han; den anden betjent satte sig uden på vognen, og så gik det af sted til den rædselsfulde bygning, som Todd ofte havde smilet barsk til, når han passerede den, men som han aldrig havde ventet at skulle komme ind i.

Sir Richard Blunt blev tilbage i Sweeney Todds butik. Olielampen, der hang i en kæde fra loftet kastede et nogenlunde brugbart lys over butikkens indre, og aldrig så snart havde undersøgelsesdommeren låset butiksdøren efter at Crotchet var draget af med Todd, før han stampede tre gange tungt på gulvet.

Dette signal blev straks besvaret af tre tydelige bank nedefra, og sir Richard stampede atter på samme måde. Det blev snart åbenbaret, hvad al denne banken og signaleren skulle gøre godt for.

Den store stol, der havde spillet en så fremtrædende rolle i Sweeney Todds rædselsgerninger sank langsomt ned, og det bevægelige stykke af gulvet hang frit på sin aksel, mens en stemme dernede fra råbte:

"Er det overstået, sir?"

"Ja, Crotchet har taget ham med til Newgate. Jeg er helt alene. Kom bare op."

"Vi kommer, sir. Vi hørte en smule støj, men gulvet er meget tykt. Så vi kunne ikke regne ud, hvad der præcis gik for sig."

"Åh, det er ikke noget. Han gjorde en smule modstand, men nu er han i sikker forvaring bag Newgates stenmure. Lad mig give Dem en hånd."

Sir Richard Blunt bøjede sig over åbningen i gulvet, og den første, der kom op, var ingen anden end mr. Wrankley, tobakshandleren.

"Hvordan har De det efter Deres fald?" sagde sir Richard.

"Tak, udmærket. Faktisk greb de mig så glimrende dernede, at det ikke var noget at snakke om. Todd fandt det åbenbart

ikke umagen værd at komme ned for at se, om jeg var levende eller død."

"Åh! Det var rent held; men havde han gjort det, måtte vi straks have taget ham i forvaring – anden betydning havde det ikke haft. Kom, mine venner, kom, vore bekymringer hvad angår mr. Todd er forbi, tror jeg."

De to kirkeværger fra St. Dunstans og kirketjeneren, fire af sir Richards betjente og frugthandleren fra forretningen over for, kom nu op fra kælderen under Sweeney Todds butik, hvor de alle havde ventet på at gribe mr. Wrankley, når stolen drejede ned med ham.

"Rystende!" sagde kirketjeneren. "Jeg stødte mod alle de andre, da jeg så ham komme ned. Jeg tænkte skam også ved mig selv, at hvis sognets autoriteter også var blevet behandlet på den hersens måde, ville Verdens undergang da være fulgt lige efter."

"Jeg havde ellers på et tidspunkt den ide at spørge Dem, om De ville spille den lille rolle for mig."

"Rystende! Havde De virkelig, sir?"

"Ja. Men nu, mine venner, lad os gennemsøge dette hus grundigt; og blandt det allerførste, vi må gøre, er at fjerne alle de brændbare stoffer, som Todd har stuvet sammen i alle rummene, for hvis jeg ikke tager meget fejl, er stedet her i en sådan tilstand, at den mindste gnist kan sætte det i brand."

"Rystende!" skreg kirketjeneren igen. "Så er jeg ikke uden for fare endnu!"

Kapitel 13

En, to, tre, fire, fem, seks, syv, otte, ni! Ja, endelig er klokken slået ni. Den slår på gamle St. Dunstans kirkeur, og det kronometriske apparat i postejbageriet følger efter i noget svagere toner. Og hvilken ophidselse er der ikke for at få fingre i de første postejer, når de er færdige! Mrs. Lovett sænker den store, firkantede bakke, der går på trisser ned i kælderen; et maskineri, der kun kræver, at man drejer på et håndtag, bringer hundrede postejer op i en kurv. De bliver ivrigt grebet af dem, der allerede har betalt, og en smasken uden lige følger derefter.

Bakken går ned igen efter de næste hundrede, og en nydelig herre siger: "Lad mig dreje håndtaget, mrs. Lovett, jeg er sikker på, at det er for tungt et arbejde for Dem."

"Det er meget venligt af Dem, sir, men jeg tillader aldrig andre end mine egne folk at kommer her om på denne side af disken. Jeg kan sagtens dreje håndtaget selv, sir, når denne pige hjælper mig. Vær så venlig at blive, hvor De er, sir, der er ingen, der har brug for Deres hjælp."

"Men kæreste frue, betænk dog Deres svagelige helbred. De burde ikke have lov til sådan at arbejde som en anden negerslave ved håndsvinget der. Det burde De altså virkelig ikke."

Manden, der tiltalte mrs. Lovett på denne elskværdige måde, var høj og kraftig, og retsskriverne og sagførerfuldmægtigene beherskede derfor den forbitrelse, de ellers ville have ytret ved

således at finde en ny beundrer af deres charmerende mrs. Lovett.

"Sir, jeg gentager, at jeg ikke ønsker Deres hjælp; hold Dem venligst på afstand, så er De rar."

"Bliv nu ikke vred, smukke," sagde manden. "De kan jo ikke vide, om jeg ikke havde givet Dem et godt tilbud, før jeg gik igen."

"Sir," sagde mrs. Lovett og stillede sig an på en måde, der fik rædslen til at isne langt ind i juristernes marv og ben. "Sir! Hvad er det, De vil? Sig, hvad De vil have, så får De det, sir, og forlad så min forretning. Vil De have en postej, sir?"

"En postej? Du godeste nej, jeg skal ikke have nogen postej. Jeg ville ikke sætte tænderne i en af de rædsomme tingester under nogen omstændigheder. Bah!" Han spyttede på gulvet. "Åh nej, kæreste, bed mig ikke om at spise en af Deres postejer."

"Fy, fy!" råbte flere af sagførerfuldmægtigene.

"Vil den næste, der har tænkt sig at sige fy til mig, være så venlig at komme her hen og sige det lidt højere?"

Hele flokken trak sig lidt tilbage, da han sagde dette, i stedet for at tage imod udfordringen, og mrs. Lovett opdagede snart, at hun trods al den juristiske ridderlighed, hun var omgivet af, selv måtte udkæmpe denne kamp. Med et udtryk af voldsom vrede råbte hun:

"Pas på, sir, for jeg er ikke den, der lader mig drive gæk med. Hvis De driver Deres morsomheder for vidt, vil De snart komme til at ønske, at De aldrig havde fundet vej ind i denne butik."

"Det, frue," sagde den høje, kraftige mand, "kan umuligt lade sig gøre, siden jeg har mrs. Lovett at kigge på, og i øvrigt finder

stedet her så udsøgt herligt; men hvis De ikke vil tillade mig at have fornøjelsen at hjælpe Dem med den næste sending postejer, som De muligvis vil finde tungere end De venter, må jeg jo lade Dem klare Dem selv."

"Så er jeg altså fri for Deres yderligere indblanding, sir," sagde mrs. Lovett, "og jeg er ikke det mindste bekymret for, hvordan den næste portion postejer *måske* er."

"Udmærket, frue."

"Det må jeg ellers sige," sagde en lille dreng, idet han gned sig voldsomt på den ene side af hovedet i håb om at finde begyndelsen til en bakkenbart, "det er altså ikke pænt gjort."

"Hvem var det? Lad mig lige få fat i ham."

"Nej, nej, jeg mener – det er ikke pænt af mrs. Lovett, kære herre. Slå ikke!"

"Åh, så skidt da, det er i orden. Nå, frue, De ser at selv Deres kære venner, fra Lincolns Inn – er du fra Lincolns Inn, knægt?"

"Ja, sir, der er jeg skam."

"Udmærket. Som jeg var ved at sige, mrs. Lovett, De må nu nødvendigvis indrømme, at selv Deres venner fra Lincolns Inn mener, at Deres opførsel ikke er den bedste, frue."

Mrs. Lovett blev så vred over dette, at hun afstod fra noget som helst svar til den uforskammede herre, men i stedet tog fat på at dreje arrigt på hejseværket, hvorved der plejede at komme hundrede postejer op i en kurv.

Men hvor mærkværdigt – den høje, kraftige, uforskammede fremmedes ord viste sig at være profetiske, for aldrig før havde mrs. Lovett oplevet, at det var så hårdt arbejde at dreje håndtaget, som det var nu. Akslen knagede, og reb og trisser

blev strakt til det yderste, men hun var en beslutsom kvinde, og hun fortsatte med at dreje.

"Jeg sagde det jo, min kære frue," sagde den fremmede, "det er åbenbart mere, end De kan klare."

"Undskyld, sir."

"Det er for sent; fortsæt kun, frue, men kom ikke og sig, at jeg ikke tilbød Dem min hjælp, vel?"

Mrs. Lovetts bryst svulmede af indignation, men hun mærkede godt, at hun spildte sit vejr på den uforskammede fremmede; hun ville ikke have hjælp med spillet, så hun bed tænderne sammen og gik til det med en styrke og en vilje, som hun ikke ville have kunnet mønstre, hvis hun ikke havde været godt og grundigt arrig på dette tidspunkt.

Der var opstået en frygtelig stilhed i butikken. Alles blikke var rettet mod mrs. Lovett og hullet, hvorigennem den næste portion af de delikate postejer skulle komme. De, der havde været så heldige at få nogen af den første portion, havde kun fået skærpet appetitten ved den udsøgte nydelse, de havde haft del i, mens de, der endnu ikke havde fået noget, slikkede sig om munden og indsnusede resterne af den vidunderlige duft fra den første portion.

"To til mig, mrs. Lovett," råbte en stemme.

"En med kalvekød til mig! Tre svinekød – én med svinekød."

Stemmerne blev stadig mere ivrige og krævende.

"Stille!" råbte den høje, kraftige mand. "Jeg kan love jer, at alle her vil være fuldkommen fornøjede, og at ingen vil komme til at forlade stedet her uden at være blevet helt overbevist om, at hans behov for postejer er blevet mere end tilfredsstillet."

Man kunne få bakken til at standse på et hvilket som helst tidspunkt under dens færd opad ved hjælp af en skralde og en lås, og mrs. Lovett holdt nu inde for at få vejret. Hun tillagde det usædvanlige besvær med at betjene maskineriet sin egen svaghed på grund af sin nylige dukkert i Themsen.

"Sir," sagde hun sammenbidt til den mand, der generede hende så kraftigt, "sir, jeg ved ikke, hvem De er, men jeg håber, at jeg, når jeg er færdig med at servere for de herrer her, kan komme til at vise Dem, at jeg ikke ustraffet lader mig fornærme."

"Som De ønsker, frue," svarede han, "anstreng Dem nu ikke for meget."

Mrs. Lovett gik atter i gang med spillet, og efter den måde, hvorpå hun betjente det, var det tydeligt, at hun havde alle intentioner om at indfri sine trusler mod den høje, kraftige mand, når hun atter havde hænderne frie. De unge, skægløse skud på juristernes stamme skælvede ved tanken om, hvad der kunne ske. Nu kunne man se det øverste af postejerne. Så kunne de se kanten af den store bakke, hvorpå de stod, og netop i det øjeblik, bakken havde nået gulvet i butikken, fløj kurv og postejer til alle sider, som om der var noget, der var eksploderet under dem, og en høj, tynd mand sprang op på disken. Det var kokken, der nede i kælderen havde lagt sig så flad som muligt under tærterne, og således var blevet hejset op til mrs. Lovett.

"Mine herrer," råbte han, "jeg er mrs. Lovetts kok. Postejerne er lavet af menneskekød!"

Vi viger tilbage for, ja, vi skælver ved den blotte tanke at forsøge at beskrive de scener i mrs. Lovetts forretning, der

fulgte på denne forfærdelige åbenbaring og kokkens stadig mere frygtelige fortælling; men pligten – vor pligt mod offentligheden – dikterer, at vi må berette, hvad der videre skete ved denne lejlighed.

Om ikke andet, kan vi kort opsummere, hvad der faktisk i løbet af de næste få sekunder fandt sted.

Omkring tyve kontorister styrtede ud i Bell Yard, hvor de, til de forbipasserendes voldsomme overraskelse, brækkede sig voldsomt. I et spring var kokken over disken og stod mellem kunderne, og i den anden ende af disken sprang den høje, uforskammede mand, der havde gjort mrs. Lovett så mange komplimenter, over disken, fo'r over mrs. Lovett og råbte:

"Frue, De er min fange!"

I et øjeblik – men kun et øjeblik – mistede den store, den snedige, den frygtindgydende mrs. Lovett sin selvbeherskelse og idet hun vaklede tilbage, stødte hun mod det glasskab, der stod op mod væggen lige bag disken. Stødet fik hende til at komme til sig selv, og med et spring som en rasende tigerinde fik hun fat i en stor kniv, der blev brugt til at vippe ind under postejerne og få dem ud af deres små metalforme, og styrtede ind på den høje fremmede.

Ja, hun styrtede sig over ham, men for en gangs skyld havde mrs. Lovett mødt sin ligemand. Med en hurtighed, som kun lang tids øvelse i at håndtere den mere desperate del af menneskeheden kunne have lært ham, greb den høje mand fat i hende, og fik på et øjeblik vristet kniven ud af hånden på hende. Han smed den omgående ud ad vinduet til Bell Yard, og sagde så, idet han holdt mrs. Lovett fast i armene:

"Kæreste frue, De hidser Dem op til ingen verdens nytte; al modstand er nytteløs. Enten tager jeg Dem til fange, eller også tager De mig, og jeg hælder så ubetinget til den første mulighed."

Kniven, der var blevet kastet ud ad vinduet, havde ikke været uden formål, for et øjeblik efter kom mr. Crotchet ind i butikken.

"Så, Crotchet," sagde ham, der havde fanget mrs. Lovett; "giv nu damen her sine armbånd på."

"Værsgo," sagde Crotchet. "Du godeste, frue! Jeg har holdt øje med Dem i månedsvis. Hvordan går det, får De solgt noget her til aften? – hvabehar, frue?"

"En kniv, en kniv! Åh, hvis jeg havde en kniv!" råbte mrs. Lovett.

"Lige præ – cis, frue," tilføjede Crotchet, idet han med professionel hurtighed fik sat hende håndjernene om håndleddene. "Kunne De tænke Dem en med et elfenbenshåndtag, frue? eller kan en mere almindelig kniv bruges, frue?"

"I skabet inde i stuen," sagde mrs. Lovett, "ligger der et brev til mig fra sir Richard Blunt. Det vil være til Deres fordel, hvis De redder det fra pøbelen. Lad mig vise Dem, hvor De kan finde det, og hvis De vil have fat i en større forbryder en mig, så gå til en vis Sweeney Todds butik, barberen i Fleet Street. Han bor i nummer niogtres. Grib ham, for han står bag alle de forbrydelser, De på nogen måde kan finde at beskylde mig for. Tag ham, så vil jeg være tilfreds."

"Den herre, De dér nævner," sagde mr. Green, "har siddet i Newgate den sidste times tid."

"Newgate?"

"Ja. Vi tog ham først, før vi tog os af Dem."

"Todd fanget – i Newgate – og jeg troede, jeg var i sikkerhed her, mens jeg spildte de kostbare minutter, som mit liv afhang af. Åh, jeg fjols – fjols – nar – tåbe! En kniv! Oh, gode herre, jeg beder Dem, giv mig et middel, så jeg kan dø med det samme. Hvad kan loven da gøre andet end at tage mit liv? Hvad er I kommet her for, hvad har I pønset på og lagt planer om, andet end at tage mit liv. Jeg vil gøre det. Oh, jeg beder Dem, giv mig midlet, og jeg vil tilfredsstille både Dem og loven, og dø straks – en kniv!"

"De er mig en sær præs," sagde Crotchet. "En kniv, s'gerne, men jeg kan ikke lige finde én – kan De bruge en gaffel? – Lad os få hende af sted," vedblev Crotchet, "jeg har godt fat i hende. Hun løber ingen vegne. Lad os lige få lidt plads her."

Mrs. Lovett skreg, da hun så sig omgivet af et hav af vrede ansigter på alle sider. Hun var sikker på, at hendes sidste stund var kommet, og at hun nu ville lide en langt mere rædselsfuld død end hun nogensinde i sine sorteste stunder havde kunnet forestille sig. Hendes øjne var blodskudte – hun havde bidt underlæben til blods, og det løb ned ad hagen på hende – hun udstødte det ene frygtelige skrig efter det andet, og hoben hylede og råbte ad hende, bølgede frem og tilbage, rygtet gik fra mund til mund, og mængden blev større og større.

Det tog et helt kvarter at nå hen til vognen fra døren til mrs. Lovetts butik, et stykke vej, som ikke var længere end tyve skridt, og åh! hvilket kvarters forfærdelige lidelser var det ikke for den usle kvinde, hvis forbrydelser havde ophidset mængden, så at den som med én mund krævede hendes død!

Vogndøren blev åbnet, og Crotchet skubbede sin fange ind, og hun kunne blive bragt i sikkerhed i Newgate.

"Nå frue," sagde Crotchet til mrs. Lovett, "sagde jeg ikke, at jeg nok skulle få Dem sat i spjældet før eller siden?"

Hun så tomt på ham; derpå sagde hun, idet hun stirrede gysende omkring sig:

"Så dette er Newgate?"

"Næsten," sagde Crotchet.

Fængselsinspektøren kom nu til og begyndte at give ordrer om, hvor mrs. Lovett skulle anbringes. En svag rødme steg op i hendes ansigt, idet hun sagde:

"Vil jeg få Todd at se?"

"Ikke lige nu," sagde inspektøren.

"Jeg ville gerne se ham, så jeg kan tilgive ham; det er uden tvivl hans skyld, at jeg nu sidder her. Han har forrådt mig!"

Hendes ansigtsudtryk, da hun sagde ordene: "Jeg ville gerne se ham, så jeg kan tilgive ham", var så dæmonisk, at det var klart, at hvis hun kom i nærheden af Todd, ville hun styrte sig over ham, med eller uden våben, og prøve at myrde ham; og skønt det næppe ville lykkes hende fuldt ud, kunne der kun være meget lidt tvivl om, at hun undervejs ville kunne nå at tilføje ham adskillige alvorlige sår.

Derpå gik kokken og Crotchet til sir Richard Blunts kontor.

Sir Richard var der, og ventede ivrigt på dem, så de fik straks adgang til ham. Han modtog betjentens rapport med åbenbar tilfredshed.

"Gudskelov," sagde han, "så er to af de værste misdædere, verden endnu har set, i lovens magt."

"Ja," sagde Crotchet. "De er fanget."

Lidt efter var forhørsdommeren alene tilbage med kokken.

Fra et skab fremtog sir Richard en flaske vin og forskellige madvarer, som han satte for kokken, idet han sagde:

"Tag for dig, min ven; men for din egen skyld bør du nok fare frem med lempe, for din kost har været temmelig tarvelig i den sidste tid."

"Det skal jeg, sir. Jeg skylder Dem meget – overordentlig meget!"

"Du er en fri mand nu."

"Er – jeg – sir?"

"Og dog er du meget ulykkelig."

Kokken fo'r sammen og skiftede farve. Han fyldte et glas med vin, og efter at have drukket det, sukkede han dybt og sagde:

"Ja, jeg er ulykkelig. Jeg er ligeglad med, om jeg skulle skilles ved livet allerede i dag, sir. Mit håb – mit livs drøm er forsvundet. Alt, hvad jeg har levet for – alt hvad jeg har glædet mig over, mine lyseste, gladeste håb, er forsvundet som en tåge, og har intet efterladt mig. Jeg er ulykkelig, og det havde været meget bedre for mig, hvis Sweeney Todd havde dræbt mig, eller mrs. Lovett havde ekspederet mig ud af denne verden med en eller anden snigende gift – jeg er ulykkelig. – De ved jo allerede, at jeg ikke er ganske, hvad jeg ser ud til, og at jeg var i den modbydelige kvindes tjeneste som kok på grund af et af skæbnens sære luner, der engang imellem vender op og ned på tingenes rette orden, og sætter folk i de mest mærkværdige stillinger."

"Det gør jeg."

"Jeg er forældreløs, sir, og blev opfostret hos en onkel; jeg havde forventet, at han ville være venlig og gavmild mod mig,

efterhånden som jeg blev ældre, men han havde dannet sig sin egen mening om, hvad jeg var og skulle være, og blev derfor, da han fandt, at jeg var alt andet end det, han ønskede, meget vred. Jeg ophidsede ham til sidst til det yderste, da jeg begik den største forbrydelse, som jeg i hans øjne kunne begå: Jeg forelskede mig. Det eneste han sagde i den anledning var: 'Hvis du vil bevare min velvilje, må du opgive alt det der kærlighedsvrøvl,' hvorpå han smed mig ud."

"Hvad gjorde du så? Opgav du din elskede?"

"Nej, sir; havde han bedt mig give mit liv, havde det været meget lettere for mig. Min onkel og jeg mødtes meget sjældent derefter; der var imidlertid en, der forfulgte mig, som han havde betalt for at gøre det, og for at indberette alt, hvad jeg foretog mig, til ham, og denne spion – åh, hvis jeg havde fået fat i ham! – denne spion fortalte min onkel, at jeg trods hans forbud fortsatte med at se det eneste væsen, der nogen sinde havde vækket nogen blidere følelse i mit bryst. Derpå blev jeg svigtet af min slægtning, og stod tilbage næsten uden midler. Det kom mig for øre, at der skulle sendes en ekspedition ud for at udforske en eller anden rig ø i Sydhavet. Hvis den havde lykken med sig, ville enhver, der deltog i den, blive rig; og hvis det modsatte var tilfældet, kunne jeg vel ikke miste livet for en bedre sag end at prøve at skabe et lykkeligt liv for hende, jeg elskede. Jeg tog straks mod et tilbud om at deltage i ekspeditionen, meget imod min blide piges ønsker, som i sin fantasi udmalede sig de tusinde farer, der var forbundet med et sådant foretagende."

"Du tog altså af sted?"

"Det gjorde jeg, og med alle håb om at vende tilbage et år efter som en uafhængig mand. Jeg spekulerede kun lidt på de farer, jeg ville udsætte mig for på denne rejse. Jeg og den smukke pige, jeg havde forbundet med mine største forhåbninger og min hengivenhed, skiltes under mange tårer og løfter om evig troskab. Jeg holdt mine."

"Og hun?"

"Brød sine. – Det lykkedes os ikke at finde det, der var rejsens egentlige formål; men ved et rent og skært tilfælde kom jeg i besiddelse af en perlekæde af overordentlig stor værdi, som, hvis jeg kunne bringe den sikkert hjem, i Europa ville indbringe mig en tilstrækkelig stor sum til, at vi kunne leve bekvemt. Men dybets farer faldt over os. Vi forliste, og overbevist om, at jeg ikke ville overleve, overlod jeg perlerne til en stærkere kammerat, og bad ham om at bringe dem til hende, jeg havde elsket, at fortælle hende, hvad der var blevet min skæbne, og sige til hende, at hun ikke skulle græde over mig, da jeg var død lykkelig ved tanken om, at jeg dog havde opnået noget for hende; derefter skiltes min ven og jeg. Jeg blev reddet og kom om bord på et koffardiskib med kurs mod England, hvortil jeg ankom uden en øre på lommen. Men mit hjerte var fuldt af håb og glæde; dog, selv om jeg fandt min stakkels pige, og hun var forblevet mig tro, forekom det mig, at vi måske endnu ikke kunne være lykkelige, uanset om min kammerat havde frelst livet og bragt hende perlerne eller ej. Jeg gik fra Southampton til London, og levede undervejs af, hvad jeg kunne tigge mig til. Endelig nåede jeg London. Som De kan forestille Dem, havde jeg ganske udtømt mine kræfter og havde det alt andet end godt."

"Nuvel, men du fandt din pige, ikke sandt?"

"Nej. Jeg gik op ad The Strand; og da vi havde haft nogle af vore lykkeligste stunder i Temple Gardens, kunne jeg ikke lade være med at tage vejen der forbi. Hvilket syn tror De, der mødte mine øjne der?"

"Det ved jeg virkelig ikke."

"Det første jeg så der i Temple Gardens var den skabning, jeg elskede så inderligt, gående arm i arm med en mand i militær hverdagsuniform – sagde jeg, at de gik arm i arm? Hun næsten lå ved hans bryst, og han havde en arm om livet på hende!"

"Og så gik du bare igen?"

"Ja, det var alt. Mit hjerte var så fyldt af smerte, at jeg kan undre mig over, at jeg ikke begik selvmord. Jeg forsvandt, og lod hende gøre, som hun ville. Da var det, at jeg befandt mig foran mrs. Lovetts butiksvindue, træt, udmattet og udhungret, og duften fra hendes afskyelige postejer fristede mig så meget, at jeg gik ind i butikken, og efter nogen snakken frem og tilbage fik jeg stillingen som kok hos hende. Og hvis det ikke havde været for Dem, ville jeg have draget mit sidste åndedrag dér."

"Utvivlsomt. Og nu, min unge ven, som du ved, er jeg jo politimand og undersøgelsesdommer, og jeg vil også tro, at du har hørt et og andet om mine kilder og de sære metoder, jeg tager i anvendelse, når jeg skal finde ud af ting, som folk tror, de har bevaret som de dybeste hemmeligheder. Du har fortalt mig hele din historie, men du har hidtil fundet det passende at mene, at det var i orden at undlade at fortælle mig dit navn."

"Det har jeg, men jeg ved egentlig ikke hvorfor. Så jeg vil sige Dem det nu."

"Stands, jeg ved det – dit navn er Mark Ingestrie! Og jeg ved mere end det. Den unge dame, som du tror holdt dig for nar, er Johanna Oakley."

Mark Ingestrie, for det var virkelig ham, sprang op og udbrød:

"Er De et menneske eller en djævel, siden De kender til sådanne ting, som jeg ikke har nævnt for Dem med et ord?"

"Thornhill er død; men jeg kan fortælle dig mere om nogle andre. Jeg kan sige Dem, at Johanna Oakley var dig tro. Jeg kan fortælle dig, at hun sørgede over tabet af dig på samme måde som du ville have sørget over hende. Jeg kan fortælle dig, at den herres arm, hun støttede sig til, var Thornhills ven, og når han holdt hende om livet i det ulykkelige øjeblik, hvor du så det, alene skyldtes den dybe sorg, hun netop da blev nedstyrtet i for din skyld."

"Åh, nej – nej!"

"Jo! Det var netop sådan, det var; og hvis du i det øjeblik havde stået frem, havde du kunne spare dig for mange lidelser og sorger, ligesom du ville have sparet hende for så mange hjerteskærende tanker og sådanne farer, at du vil ængstes blot ved at høre om dem."

Da han hørte dette, blev stakkels Mark Ingestrie ganske bleg, og sank tilbage i stolen med et så mat udtryk, at sir Richard Blunt gik hen for at støtte ham. Efter at han havde fået et glas vin, kom han til sig selv igen, og med et dybt suk sagde han:

"Jeg har altså alligevel gjort hende uret! Oh, min Johanna, jeg er dig ikke værdig!"

"Det," sagde sir Richard, "må være helt op til den unge dame selv at vurdere. *N U*."

Mark Ingestrie så forundret på sir Richard Blunt, idet han med eftertryk på hvert bogstav sagde "*N U*". Men han skulle ikke komme til at vente længe på en forklaring på, hvad det betød. En dør bagest i værelset blev smækket op, og Johanna sprang frem med glædesråb. Et øjeblik efter lå hun i Mark Ingestries arme, og sir Richard Blunt havde forladt rummet.

Det ville være ganske umuligt for os, selv om vi ville forsøge det, at beskrive den scene, der nu fandt sted mellem Johanna Oakley og Mark Ingestrie i undersøgelsesdommerens værelse. I omkring en halv times tid glemte de ganske, hvor de var, og at der fandtes andre mennesker i verden end dem selv. Da denne halve time var gået, kom sir Richard Blunt imidlertid stilfærdigt gående ind igen.

"Nå," sagde han, "har du så forstået, hvad det var der gik for sig med den militærperson i Temple Gardens?"

Johanna sprang hen imod sir Richard, omfavnede ham og kyssede ham på kinden.

"Sir," sagde hun, "De er vores aller kæreste ven, og jeg elsker Dem, som var De min fader."

"Gud velsigne dig!" sagde sir Richard. "Med disse få ord har du mere end gjort mig gengæld for alt, hvad jeg har gjort. Er du lykkelig?"

"Meget, meget lykkelig."

"Så lykkelig, sir," sagde Mark Ingestrie med tårer glimtende i øjnene af glæde, "at jeg næppe kan tro, det er virkeligt."

"Men I er begge så fattige?"

"Men, sir, hvad betyder fattigdom, når bare vi er sammen?"

"Nå," sagde sir Richard, idet han åbnede sit skrivebord, "siden fattigdom ikke lader til at gå jer på, hvad så med rigdom?

Kender du disse her, mr. Ingestrie?"

"Jamen, det er jo min perlekæde."

"Ja. Jeg fandt dem i Todds chatol, og det er dine og Johannas. For du vil vel nok tillade mig at kalde dig Johanna? – Godt. Denne perlekæde, har jeg fået oplyst, er tilstrækkelig meget værd til at sørge for, at I ikke vil have nødig nogensinde at bekymre jer om de grundlæggende nødvendigheder i livet. Jeg skal bruge den under retssagen mod Sweeney Todd, men bagefter vil I kunne gøre med den, som I har lyst til – f. eks. sælge dem for en god sum."

Vor fortælling er nu næsten til ende. Sweeney Todd blev dømt til døden, en straf, mrs. Lovett undgik ved at tage gift.

Mark Ingestrie og Johanna blev forenede i ægteskab, og ingen var mere velkomne ved deres bryllup end sir Richard Blunt og oberst Jeffery.

Om "Sweeney Todd"

Forfatter: Anonym (–).
Org.udgave: *Sweeney Todd, the Barber of Fleet Street.* Oversættelsen er baseret på den forkortede udgave fra Project Gutenberg Australia (https://gutenberg.net.au/ebooks06/0602581h.html).
Oversættelse, redaktion og forord af: Kim N. Jensen (1955–).
Forside: Efter titelblad til skuespillet "Sweeney Todd" af George Dibdin Pitt (1847).

ISBN 978-87-7979-909-7

2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-141-1.

© 2023 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk